THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE
November 1942.

Magazine Committee.

The Principal.
Mr. C. P. Mathew, M. A.
Mr. D. P. Unni, M. A. (*Editor, Malayalam Section.*)
Mr. T. I. Poonen, M. A. (*Editor, English Section.*)
Mr. K. Jacob, M. A.
Mr. A. Aravamudha Ayyengar, M. A.
Mr. P. Krishna Pillai, B. O. L.
Rev. K. C. Joseph Deacon, M. A.

Rate of Subscription :—Twelve annas per annum.

THE
UNION CHRISTIAN COLLEGE
MAGAZINE

Vol. XVI **NOVEMBER 1942** **No. 3**

License No. 331 dated 15th October 1935

PRINTED AT THE C. M. S. PRESS, KOTTAYAM. 1942

CONTENTS

	Page
Worship of the House of God—THE RT. REV. H. PAKENHAM WALSH	1
Editorial	4
The Late Dr. William Skinner—T. I. POONEN	5
Dostoievsky : The Great Russian—DEACON K. C. JOSEPH	9
The Crossword Mansion—P. V. JACOB	16
Laugh and Grow fat	18
Heaven ! Save me—P. T. OOMMEN	18
"Better to begin with the better half"—G. V PILLAI	20
College Chronicle	22
Results of the University Examinations	22
ഒരു കത്ത്	൧
കവനചിന്ത	൨
നമ്മുടെ പ്രാചീന ദൃശ്യകാവ്യങ്ങൾ	൩
ആ രമണഹാരം or ശാരദ	൭
ലോകത്തിൻെറ ഓവി	൧൧
ചിരി	൧൩
പപ്പാഞ്ഞചി	൧൫
സ്വപ്നമോ ?	൧൫

WORSHIP OF THE HOUSE OF GOD*

"*But can God really live among men on earth? The very heaven, the height of heaven itself, cannot contain thee; and how much less this temple I have built! So do thou turn, O Eternal my God, to thy servant in his prayers and supplications, listening to the cry of prayer which thy servants lift to thee that thine eyes may be open day and night, to this temple, to the place where thou hast promised thy presence, listening to the prayer thy servant offers when he turns to this place. Listen to the supplications of thy servant and of thy people Israel, when they turn in prayer towards this place; yea, hear us up in thy home, in heaven, and as thou hearest forgive us.*"

"*And now, O my God, pray let thine eyes be open and thine ears attentive to prayer offered in this place. Move up, O Eternal, to thy resting-place, thou and thy mighty ark!—thy priests, O Eternal, in triumphant array, thy worshippers rejoicing in prosperity!*"

2 Chronicles vi. 18—21, & 40—41. Moffatt's version

We desire that these words may be true of this House, so strong, so dignified and so stately, which God has given us for worship; we desire that it may be a House for the worship of God, and always open for any one to use. May all the associations that gather round it from year to year, and age to age, enable the worshippers to turn their eyes to God. In this way an atmosphere of worship will be created. Sometimes when I go into a church I am conscious of an atmosphere of worship there. It is the sincere worship of the congregation that creates that atmosphere. Another place may be more beautiful but may not suggest this atmosphere of worship. I hope that an atmosphere of worship may grow in this chapel. Here in this church day by day and especially on the Lord's day and other great festivals of the Church, brethren of three episcopal Churches will be worshipping, sometimes separately, sometimes jointly. May they be drawn more and more to each other.

Why should we set apart a church for worship? Is not every place holy? Why have a special house for this purpose? Mrs. Browning says,

"Earth's crammed with heaven,
And every natural bush aflame with God;
But only those who see take off their shoes,
The rest sit round and gather black blackberries."

Yes, the earth is crammed with heaven. But we are imperfect and we need a separate place for worship. We hallow a place not so much to make it holy, as to make all places holy. Similarly we set apart a time in the day and in the week, to make all our hours holy. The more we make our Sunday's hour of worship holy, the more we shall make all hours holy.

(* Notes of a sermon preached by the Rt. Rev. H. Pakenham Walsh M. A., D. D., during the first service in the new Chapel on Sunday 19th July 1942).

When you enter a church always keep in your minds the thought of God's presence. Cherish reverence and awe. Though God is a loving Father, there is something that makes us enter His presence with awe. He is a burning fire against sin, and we are sinners. That is something that should call forth our deepest reverence when we feel we are in God's presence. When we think of God present through our Lord Jesus Christ in the Holy Spirit, not one of us is fit to come into that Holy Presence. But God is willing to change us. The Holy Spirit is here. God in Christ is here. The Heavenly Father is here, bending over His children in fatherly love. As we thus realise His Presence, we are enabling Him to purge us by His indwelling Spirit. The opening prayer of the Anglican Communion Service which contains the words, 'Cleanse the thoughts of our hearts by the inspiration of thy Holy Spirit, that we may perfectly love thee, and worthily magnify thy holy Name,' is perhaps the most beautiful prayer in the English liturgy. It is important to keep silence as we come in, and to spend a few moments in silence, realising His presence.

Worship is corporate. We are never alone. We are part of a praying Body. Saints in heaven, Saints on earth, Angels, and the great Head of the Body, Jesus, in His Divine Human Unity, are praying with us. Do not think only of this congregation. Think of the millions of Christian brethren in India. Think of members of all Churches in India. Think of the people who are praying in other lands. Round the whole world, as the sun rises or sets in land after land, hundreds of millions are praying. Not only Christians but also non-Christians, our brothers and sisters, are praying. So are the Holy Angels. The Angels are rejoicing with us as we worship. This church is full of Holy Angels now. Let us worship in the power of the whole Body, though we are but a tiny part of that Body. The same is true of whatever we do for God. We do it not in our own strength, but in the power of the whole Body. Each of us is not just one unit, but one of a great host. God wants our little part, however humble. There was once a great musician conducting a large orchestra. The music of all the many instruments was open in the score before him. With his wonderful knowledge of music he could hear each separate part as well as the concord of the whole. Suddenly he knocked with his baton and stopped them all, and said, "In the last bar I did not hear the flute." The flute-player had not played his part and the musician knew it. The little part we have to take in worship is like that of the flute-player. In the great harmony of heaven God is waiting for our part and He needs our full co-operation.

Your attention to-night was excellent. You must always try to be fully attentive and fully earnest. If you are not, you are weakening the power of worship, and spoiling it.

There was a suit recently about a temple as to whether outcastes should be admitted or not. The trustees' lawyer argued that the temple was "a power-

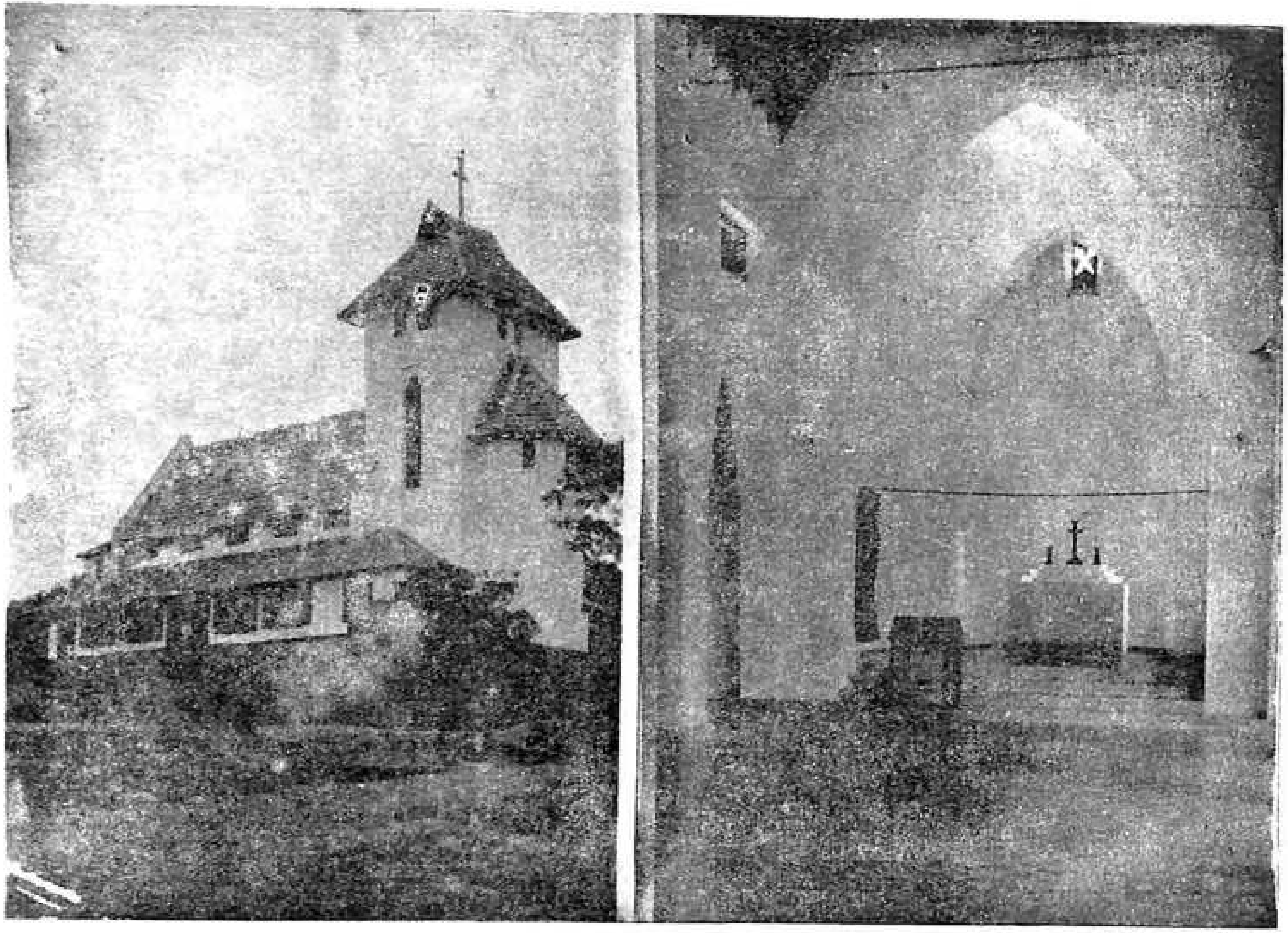

The New Chapel.

house of Spirit," and that outcastes coming in would destroy that power. We can say with confidence that a temple or church of God is, or should be, a power-house of Spirit. By our worship God wants us to change things in the world outside. It is helping and changing men. Our worship is releasing a little bit of Spirit-power for God to use. Let no one of us be slack in our worship. The outcastes need not weaken but add to the Spirit-power of God. But we by inattention and carelessness can weaken that Spirit-power.

Think of the Minister conducting the service as a representative. He is representing Jesus. Anything of value he is saying, Jesus is saying. What is valueless, the man himself is saying. The sermon may be of very great value if it is expressing the mind of Jesus, but it is clearly wrong to consider the sermon as the most important part of the service, for in it there must be the admixture of the man's imperfect thoughts and utterances. But in the other parts of the service it is Jesus Himself who is acting and speaking. It is He who blesses the child in baptism, it is He who consecrates and gives the bread and the wine, it is He who absolves, it is He who lifts up our prayers and praises to the Father in Heaven. Therefore we must esteem His representative very highly for his work's sake.

But the Minister is also representing the Brotherhood. When we say 'Amen' we mean 'All that you say, I also say.' When he pronounces absolution he represents not only Christ but the whole Church. It is a good thing to have a silence before the absolution and the blessing. In the silence the people absolve and bless the priest who is about to absolve and bless them. For our sins are not only against God but against the Brotherhood, and blessing comes not only from God but from the people of God When the Minister takes a little child in his arms to baptise it, it is not only Christ who takes the child, but also the Brotherhood.

Pray for the clergy. The clergy need your prayers. They have their own battles and temptations. " Those who are nearest to the captain get most wounds." Avoid criticism as much as possible. Concentrate on the worship. Try to find some great thought to take away even from a poor sermon. The famous Bishop Westcott of Durham had a son much less intellectual than his brothers. There was much to criticise in this man's sermons. But he was a man of much humour. Once his father was sitting in the congregation when his son was preaching. At supper the son humorously asked his father, "Did you get any idea from my sermon this evening?" The father said "Harry, I got half an idea, and I added another half and so I got an idea." Try to get something of value from every part of the service. If you have any criticism of the clergyman, say that not to any other man, but to himself in all humility.

EDITORIAL

As was stated in our last number, the high cost of paper made it impossible for us to bring out at the end of the last year an issue of the usual kind. Financial stringency left us no option but to rule out from that issue all matter not relating to the College Day. We were extremely sorry for having had to make that decision. In the hope of averting that contingency this year, we are rigorously limiting the size of this issue and contributors will, we hope, kindly bear this in mind if they have reason for disappointment with regard to the choice of matter.

Great events have taken place both in the outside world and the smaller world of Alwaye College since we last went to press. The resignation of the office of the Principal of this College by Mr. A. M. Varki is of course the most important event during the period under reference so far as the College is concerned. After a distinguished career in Arts and Law Colleges and some experience as a teacher and a lawyer, Mr. Varki joined the staff of this College as Principal when it was started in 1921. The Principalship, we understand, is elective and Mr. Varki was elected continuously on several occasions. Though Mr. Varki has resigned the Principalship, he continues to be a member of the permanent staff and Fellowship of the College as Head of the English Department. He has availed himself of a year's leave and is at present engaged in academic and religious activities of various kinds. We are looking forward to his rejoining the College for active work on the expiry of his leave, and in the circumstances it will be premature to take stock at present of the services rendered by Mr. Varki to the institution. His place as the head of the institution has been taken by Mr. V. M. Ittyerah to whom we offer our congratulations and good wishes.

South India had a bad scare of invasion in April last and we are grateful that on that occasion the worst fears were belied. Since then the ravages of the war have come home to us in the shape of political unsettlement and economic distress. The shortage of food stuffs and kerosene oil has created acute problems, while the high prices of agricultural produce make the lot of the wage-earner very hard. No move like Roosevelt's for stabilisation of prices has effectively come into operation in this part of the world, and we can only trust and pray that by Providential interposition the distempers of the world may be quickly healed and mankind be free to march onward to its normal goal of freedom, tranquillity and progress. May the day not be far off when peace and good will shall again reign in the world.

There have been some more changes in our staff this year. We have been able to secure permanently for the College the services of the Rev. K. C. Joseph Deacon, M.A., a former student of this College and a former member of our staff. He has been a permanent member of the Madras Christian College staff for some years, and it is a matter of gratification to us that

he has felt free to throw in his lot with us.

Miss C. Varkey, B. A. (Hons.) L. T., has joined as Assistant Lecturer in Mathematics, Mr. Ninan Abraham, B. A. (Hons.) a former student, and Mr. C. G. Raghava Kurup, B. A. (Hons.), as Tutors in English and Messrs. A. G. John, M. Sc., and C. V. Sethunathan, B. Sc. (Hon.), as Demonstrators in Physics. We extend to all of them a hearty welcome. Our special congratulations are due to Mr. Ninan Abraham who took a first class in the Hons. degree exam. and stood first at the M. A. degree examination (Madras) of March 1942. We are glad to learn that Messrs. P. A. George, B. Sc. (Hons.), and P. M. Mathew, B. A. (Hons.), who were working here last year have been appointed to the staff of the C. M. S. College, Kottayam and Miss A. Poonen, B. A. (Hons.), formerly English Tutor here, has been appointed Lecturer in the Andhra Christian College, Guntur. Our best wishes go with them for their success in their new spheres of work.

Mr. P. C. Joseph, M. A., who was Lecturer in this College in 1924—1925 and who has for many years been a Lecturer in the C. M. S. College, Kottayam, has been appointed Principal of that institution. We offer him our hearty congratulations.

THE LATE DR. WILLIAM SKINNER

In the seventies of the last century higher education in Southern India was dominated by two outstanding personalities, Principal Thompson of the Presidency College and Principal Miller of the Madras Christian College. It was the good fortune of the latter to have awakened by reason of his strength of convictions, clearness of vision and passionate zeal for service the like fervour for the cause of missionary education in the minds of a devoted band of fellow-countrymen bound to him by indissoluble ties of loyalty, admiration and mutual trust. They were destined to form a homogeneous group with a distinct tradition and outlook of their own engaged assiduously in transmitting the torch of knowledge to the youth of South India. The death at Aberdeen on the 26th August 1942 of Dr. William Skinner, Professor or Principal of the Madras Christian College for a period of thirty-five years, marks the passing away of the last survivor of Dr. Miller's faithful comrades.

Born in 1859, William Skinner, brother of the famous Old Testament scholar, was educated at Aberdeen and Edinburgh. In both Universities he was the most distinguished student of his year. After undergoing a short theological course in Germony he joined the staff of the Madras Christian College in 1884. Though he became permanent Principal only in 1909, he was virtually Principal from a much earlier date as, long before Dr. Miller ceased to be titular Principal, the affairs of the College used for many years to be administered by Dr. Skinner as "Acting Principal". In many a South Indian home Dr. Skinner's has been a name to conjure with. Generations of his stu-

dents passed on the Skinner legend to youngsters long before they joined the ranks of Christian College Students. Young people with relations in that College were familiar with his portrait long before they set their eyes on him.

As one who owes much to this revered teacher the present writer feels it his sacred duty to pay his humble mead of tribute and respect to the departed hero in a frank expression of reminiscences which it is hoped will not be construed as the mere outcome of egotism. He first saw Dr. Skinner as a visitor to Kottayam thirty-six years ago and remembers the warm welcome accorded to to him by his old students many of whom have now retired from active life. It may be presumptuous to put in cold print the invaluable help both in the way of encouragement and admonition which he received from the late Dr. Skinner during the years it was his privilege to spend in fairly close contact with him or describe the impression made on young men by his earnest methodical life with its close attention to detail and unquestioning faith in the Unseen Real. From a well-remembered morning on which taking his turn among a crowd of youthful aspirants thronging for admission and trembling before the authority of peons and clerks regulating admission to the Principal's sanctum to an equally well-remembered occasion when as a junior colleague he spoke to him for the last time about a matter which then seemed to be of vital importance, he used frequently to exhaust the patience of Dr. Skinner by making unwarranted inroads on his time as few others have. Without manifesting the least sign of irritation Dr. Skinner was willing, even in his busiest hours, to listen with sympathetic attention to one's tale of of woes, whether it was the difficulty of continuing as a Mathematics student or of sitting in a Malayalam class with all manner of physical troubles or later the difficult question of choosing a vocation.

It would be almost impertinent for one to assess Dr. Skinner's worth as teacher, administrative head or missionary veteran His work in these varied capacities is too well known to call for elaborate journalistic notice. Dr. Skinner succeeded as few others have in impresssing on the minds of his students the worth of the individual and the surpassing value of man's moral and spiritual nature. It was Dr. Skinner's continual aim to wean his students from self-centred ambition and to arouse in them a desire for self-effacement and loyalty to the Highest. Dr. Skinner's lectures were striking examples of clarity of thought and expression, the outcome of careful preparation. All those who have listened with rapt attention to his sermons with their deep spiritual appeal will bear eloquent testimony to the inspiring character of those discourses. He never made a parade of his religion; but when suitable opportunities presented themselves, he never hesitated to testify in the plainest and most unmistakable language to the depth of his religious convictions. "If one thing is sure, this is sure, that Christ's salvation is for all." This was the burden of his teaching in a discourse which made a great impression on those who listened to him at College Church. Among texts which he expounded with conviction and sincerity may be mentioned the words of Jeramiah, "Seekest thou great things for thyself, seek them not, saith the Lord" and the personal appeal to Peter made by the Lord Jesus Christ, "And do thou, when once thou hast turned again, establish thy brethren." Speaking to Christian students at the Fenn Hostel, he appropriated to himself without any reservation the words of Paul to the Philippian

Christians and said, "For me, gentlemen, to live is Christ." When challenged to testify whether the presence of the living Christ, a frequent theme of evangelical preachers, was real to him, he said, "Of course, there will be difficulties, there will be temptations. But as you are willing to do his will, His presence will be real to you." To the penitents who longed to do God's will yet stumbled continually and to the strugglers after purity beguiled by the imagination, he held out the classic example of Peter as a great encouragement "When you find, as find you will, that your best resolutions give way, turn like Peter to the Lord whom you have denied." This was a moving appeal he made with all the fervour of one who believed what he said. When he was apprised of the tendency of many old students to drift to fatalism, he pointed out that those who lean on fatalism and go astray are those who have begun to lose their sense of difference between right and wrong. To persons who began to feel the pressure of intellectual difficulties against religion, he made the appeal not to give up Christian worship and Christian fellowship when they were passing through the valley of doubt. Remarkably free from the easy self-confidence and glib assurance of lesser men, he dared not give advice on personal matters which agitated his students without adequate spiritual preparation, and the counsel which he felt free to give, while never losing sight of spiritual realities, invariably took account of the complexities associated with the problems of men and women who have to tread the solid earth. His personal example fully supported his precepts and he kept flaming in the minds of his students an intense urge for personal consecration and passionate service for fellow-men.

There was hardly a student of his whose name he did not know and whom he failed to recognise not only when in College but even long after. Not one of his students who was down and out in the world ever looked to him in vain for strength and counsel. Dr. Skinner never failed to visit the sick beds of his students and those who have spent long periods in the Madras General Hospital had no more regular and sympathetic visitor than this busy Principal every moment of whose time used to be filled with some activity or other. His patience was inexhaustible and his sympathy for those who blundered through life remarkable. He impressed his students alike by what he said and by what he refrained from saying. When he felt indignant, he never concealed it by any of the smooth hypocrisies associated with refined manners. He saw through the infirmities, limitations and contradictions of his pupils, but never repelled them by any of the exalted airs which sometimes blow in quarters so elevated. There was nothing superficial or haphazard about him. Compliments and admonitions never escaped his lips as a mere matter of form. He never resorted to these except under a sense of compelling neccessity. Men whose religious convictions differed from his respected him. Even an ardent champion of neo-Hinduism once remarked that contacts with Dr. Skinner made him think of the reality of Christ and that long after the character of political relations with the west have changed, India would welcome western missionaries like Skinner to speak about God and Christ. A Hindu student of Dr. Skinner doing good work as a lawyer testifies to the adoration with which he contemplates the portrait of Dr. Skinner every morning, rendering him homage as to one of the

Hindu Pantheon. Fit expression this of the unparalleled regard which Dr. Skinner has won from students belonging to other faiths than his.

He was of a shy disposition. "Myself and my wife are peculiarly shy people," he said on one occasion when he was garlanded before proceeding on furlough, "and you may have often laughed at our awkwardness or backwardness." But, for all their undemonstrative temperament, Dr. Skinner and his wife were deeply interested in the welfare of their students. To those who sought his help he was willing to offer his counsel on the deeper problems of life with perfect frankness and *camara-daric*. But he never thrust the same on irresponsive or unwilling hearts. He leaves behind a record of heroic work well worthy of the remarkable missionary heroes who have hailed from his Scottish homeland. It is natural for those who under the inspiration of ideals impressed on them by his teaching and example may have taken heroic decisions to look back with gratitude to the part which he played in shaping their ideals and conduct and to thank God for all that he has been to generations of young people who spent some of the most impressionable years of their lives under his guidance. Though an exacting superior he was always sympathetic in his relations with junior colleagues with their blundering ways of handling large classes, and whatever counsel he may have had to offer them in private he never gave them away in public and insisted on the students according to them the same deference as to the seniormost colleagues.

While he was independent to the core and insistent on maintaining the rights and privileges of his students even in circumstances when such attitude was likely to incur official displeasure, his solid work was appreciated by Government, and unsought recognitions came to him in the shape of a Kaiser-i-hind Gold Medal in 1917 and a C. I. E. at the close of his Indian career which terminated in 1919.

Such was the passionate regard which his students continued to entertain for him even after his retirement that some of the more prosperous of them collected funds to enable him to visit India some years after his retirement—an offer which for some reason or other he refused to accept. During the twenty-three years he lived in retirement, he continued to take a lively interest in the affairs of his old students as could be seen from the replies which he invariably sent to such of his old students as dared to disturb his repose with their well-meant attentions and from the reports of Indian visitors to Aberdeen. His letters, written several years after his retirement, showed that he continued to retain vivid impressions of the predilections, aversions and limitations of his students.

Dr. Skinner is survived by his wife, a son who was a doctor in England and two daughters, the elder of whom was married, and the younger a teacher when last he wrote to me. To Mrs. Skinner so loved by his students and to her children we offer our deepest condolences in their great bereavement. From her long acquaintance with Indian students, Mrs. Skinner knows of the depth of their devotion to her revered husband. She hardly needs any formal assurance of the deep sympathy felt in India for her and her children in this hour of anguish. We fervently pray that the remaining years of her life may be a fore-taste of that perfect bliss which is in store for all who under the inspiration of high ideals have spent themselves in the service of God. Her children have reason to be proud of the

Volley Ball Team (1941-'42)

Winners of the Travancore University Inter-Collegiate Volley Ball Tournament 1941—'42.

Sitting: Messrs. C. P. Andrews, B. A., (*Physical Director*), M. Mathew (*Captain*), A. M. Varki, M. A., B. L., (*Principal*), K. Kamalasanan, M. G. Koshy, B. A., (Hons.), (*President*).

Standing: Messrs. K. R. Vijayaraghavan, K. J. Krishnan Namboori, C. Paulose, K. Gopinathan Nair, K. Gangadhara Iyer, K. Bhaskaran, M. E. George, G. Karunakaran.

noble heritage which has come down to them in the great traditions of their illustrious sire. To those who knew Dr. Skinner and now mourn his death, no more fitting words of consolation can be used than the following observations made by Forbes Robinson of Cambridge in a letter written to an Auckland brother after the death of Bishop Westcott. "I am most thankful that you have been.........with that man of God, and have gained ideals and inspiration for work which will haunt you all your life long. In moments of weakness, at times 'when your light is low,' the memory of his strenuous holy life will be a power making for self-discipline and righteousness." Such lives "raise our ideal of humanity. They make us restless and discontented with our own lives as long as they are lived on a lower plane. They speak to us in language more eloquent than words, 'come up higher.' To many in South India, William Skinner of Aberdeen was the "guide or spiritual counsellor who stands more effectively than anything else for the reality of religion." "Struggling aspirations may be reinforced, vague doubts resolved, and loyalty to the cause may be revived and purified as men are able to see their cherished end in the personality of one to whom they have good cause to pay grateful homage." Such essentially was the well beloved teacher whose death is so deeply mourned to-day in many a South Indian home.

T. I. POONEN.

DOSTOIEVSKY—THE GREAT RUSSIAN*

Russia is an enigma. She was so in the past. She is so even now. Very few people think soberly about her. To some, especially in these days, Russia is a heaven on earth, the one hope of mankind, and they adore even her follies, much as Titania adored the ass's head. To others she is, strangely enough, still anathema, the home of all wickedness, and so they would not touch her with a pair of tongs. Both these schools of thought are wrong. We do sorely need to learn from this great country; but we shall never understand her or her unique contribution to the evolution of mankind unless we study her passionately indeed, but without prejudice of any kind. And for a deep study of the Russian mind we have no better guide than Dostoievsky, because he understood the spirit of the Russian people more than anyone else. Many think of Tolstoy when they want to learn about Russia. It is true that Tolstoy loved Russia; but he did not understand her except in parts. Tolstoy's behaviour at the inauguration of the monument to the national poet Pushkin at Moscow in 1880 is typical of his attitude to the most characteristic things in Russian life. Although he was great as a writer and an artist, he was too superficial an individualist to understand the national spirit of Russia. Dostoievsky, on the other hand, loved Russia with an understanding love. He saw her strength and her weakness. And in his works we have the best analysis of the Russian character. It is not for nothing that this ex-convict and gambler of Russia has been called "the most Russian of all Russian writers."

*From a paper read at the Madras Branch of the English Association.

* * *

Fyodor Mikhailovitch Dostoievsky was born on the 30th Oct., 1821, second son of Mikhail Dostoievsky, an army surgeon in the campaigns against Napoleon in 1812, who had later on become staff doctor at the Marinsky Hospital. His mother was one Marie Netchaiev, daughter of a Moscow merchant. Fyodor's childhood and boyhood were spent entirely in the town. The countryside had very little to do in the development of his mind, as is evident from all his works. He was of a shy, retiring and studious disposition, probably as a result of the severe discipline of the home. It is said that before he was fifteen he had read the majority of the masterpieces in Russian literature. From a very early age he loved the poor people and felt a keen interest in their lives.

At sixteen Fyodor was admitted into the school of Military Engineers at Petersburg along with his elder brother Michael. Both the lads were so pure and innocent that they were shocked at the cynicism and immodesty of their comrades. The mathematical study was repellent to Fyodor's poetical soul. His companions made fun of him for his studious habits, and he in turn despised them.

Meanwhile his mother had died and his father had taken to drinking and other vices. At last in 1839, when Fyodor was 18, the father was murdered by his serfs. The children began to experience financial difficulties; and had to seek the help of an aunt. Coming out of the Engineering School, Dostoievsky obtained an appointment in the department of Military Engineering. But he soon resigned the post and took to literature.

Dostoievsky's first novel *Poor Folk* was written in 1845 and published during the next year. It was a great success and Dostoievsky all on a sudden found himself among the writers of Russia, being commented upon by people as eminent as the poet Nekrassov and the critic Belinsky.

His next book *The Double* which is little more than a long short-story was really original in conception. In it Dostoievsky tried for the first time to draw a figure which was eventually to become one of his most characteristic creations; the figure of the man crushed by circumstances or driven by temperament in upon himself, of the introvert who compensates himself for habitual self-control by violent sallies of self-assertion, of a being not at unity with himself, a victim of what Stevenson calls "the fundamental duality of man." The Russian reading public, however, did not appreciate Dostoievsky's deliberate studies of Russian types in this book and started to laugh at him. Dostoievsky lost confidence in himself, became nervous and hysterical, and began to languish in Petersburg.

It was at this time that a secret Revolutionary Society was organized in Petersburg by a man named Petrashevsky. Dostoievsky wanted to do something noble and joined the revolutionary gang, who, however, did not do anything except talk about some vague revolutionary programme. The society was discovered by Nicholas I's vigilant police in 1849, and its members punished with the utmost severity. Twenty-one of them including Dostoievsky were condemned to death. They were, however, reprieved on the scaffold; some were sent into penal servitude in Siberia and some into the army. Dostoievsky was among those who were sent into penal servitude. The experiences of the solitary life of 8 months in the Petersburg gaol during the trial, on the scaffold where he was on the point of being shot, and during the four years in the awful

Siberian prison, left an indelible impression on Dostoievsky's mind. When he came out on the 15th of Feb., 1854, he was a different man. The relief he felt when the iron fetters were at last taken off from his limbs is described in a touching passage at the end of his book *The House of the Dead*, a record which everyone, who has not yet learned the profound truth that even the worst criminal on earth has something supremely lovable in him, ought to read. In the prison, although at first he found it very difficult to mix with the rough convicts and was in turn very often ill-treated, Dostoievsky gradually saw the essential goodness of these bad people and began to love them. He entered into the genuinely religious mysticism of the illiterate people of Russia and began to share the Russian peasants' respect for the Tsar and the Orthodox Church. He learned that the intelligentia among whom he had moved did not understand the mind of Russia and that the regeneration of the country had to come from the peasants. He became a lover of the Bible, a copy of which was about the only book he could get at during the four years in prison.

Prison life over, Dostoievsky was still not free to go back to the freedom of Petersburg. He had yet to serve a further term of four years as a common soldier in Siberia before he could become a free man. Accordingly, Dostoievsky joined the 7th Siberian Infantry Battalion at Semipalatinsk. It was here that, at the age of 35, he married Maria Dmitrievna, a young widow, who considered the marriage as merely an arrangement for convenience and hence could not bring much happiness to her husband. She and her son Paul by the first marriage were just an additional burden to the already weary man. On the 18th March 1859 Tsar Alexander II had mercy on the exconvict and made him completely free.

Soon Dostoievsky was in Petersburg near his brother Michael and tried to forget his unhappiness. By and by, he published the two books *The House of the Dead* and *Insulted and Injured* and started a journal called *Vremya* with Michael. The Petersburg students to whom, according to a custom of the day, Dostoievsky read passages from his writings, made much of him, in spite of his frank criticism of their ways.

The next few years in Dostoievsky's life may be described as a period of experimental morality. His wife, who had fallen ill by that time, did not love him and perhaps did not expect him to love her. And Dostoievsky felt that the only obligation he had towards her was to supply her financial needs. This he did, as well as any loving husband could, and for the rest he left her to herself and went his way. In 1862 Dostoievsky fell in love with a young flirt Pauline Suslova and went on a tour to Europe in her company. Her vagaries and self-willed impulsiveness gave him much unhappiness, but from her Dostoievsky learnt the complex character of sex-affection which is very often an indescribable compound ot love and hatred.

We know of two other women who made an impression on Dostoievsky's life during this period, Anna Corvin-Krukovskaya, and Martha Brown. Anna was a young authoress (perhaps the original of Aglaya in *The Idiot*) to whom, after the death of his first wife Maria in June 1864, Dostoievsky proposed marriage only to be politely and lovingly rejected. Martha Brown was a "fallen" woman (perhaps the original of Nastasya Philippovna in *The Idiot*) whom Dostoievsky accepted and whose gratitude to him knew no bounds because (in her own words) he treated her as a human being.

The year 1864 was perhaps the most unhappy year in Dostoievsky's life. His wife's illness, Pauline's unfaithfulness, his stepson Paul's wastefulness, the increasing debts which became overwhelming on the death of his brother Michael in that year, and the constant attacks of a terrible form of epilepsy which he had contracted perhaps during the prison life in Siberia—literally weighed him down.

His next book *Letters from the Underworld* published during 1864 breathes the air of unmitigated tragedy and misery. However, it is wrong to say, as some have done, that the author was an agnostic, blasphemer, and pessimist when he wrote this book. From a letter Dostoievsky wrote at this time we learn that in these *Letters*, the demonstration of the love of evil as a fundamental element in human nature was followed in the original text (which however has not come down to us) by an argument of "the necessity of belief in Christ." Thus, far from being a cry of revolt against God, the book was meant to be a vindication of the need for a redeeming love.

The Letters from the Underworld marks the division between the two periods in Dostoievsky's literary career. Up to that time he had been only a psychologist and a humanitarian, full of compassion for the poor folk, for the down-trodden and oppressed, for the heroes of *The House of the Dead*, for the "children" (cp. *The Brothers Karamazov*, Book V Ch. 4). With the *Letters* Dostoievsky became a metaphysician and began to enter deeper into the tragedy of human existence. He still loved and pitied mankind, but now his love carried something new and tragic with it. Man's sufferings were no longer confined to the physical and psychical strata of his personality, but went deeper down into the depth of his spirit. It was a religious anguish, a suffering for the world, a thirst to make expiation, a search for salvation. What moved Dostoievsky was no longer a sentimental humanism which is, in the last resort, helpless in the face of the gigantic suffering of the world; it was a redeeming love which was full of hope because based on faith in God.

In 1866 Dostoievsky published his great novel *Crime and Punishment*. This was also the year in which he first met Anna Grigorievna, a young stenographer of 19, who on the 15th of Feb. 1867 became his second wife and made the remaining years of his life happy and comfortable. It was Anna's indefatigable love, which, if it was possessive at times, was yet always patient and wise, that weaned the great man from his sexual irregularities and his passion for gambling. Whether in his extensive travels in Europe or during his quiet stay in Staraya Russa later on, it was this patient hero-worshipper who made it possible for Dostoievsky to create the masterpieces on which his fame now chiefly rests: *Crime and Punishment*, *The Idiot*, *The Possessed*, *Raw Youth*, *The Journal of an author*, and *The Brothers Karamazov*.

In June 1880 a monument was inaugurated at Moscow to Pushkin the great national poet. It was a great national festival and it brought all the Russian writers and intellectuals, except Tolstoy, to Moscow. Dostoievsky gave the memorial speech at the meeting of the Society of Letters. The speech was so great a success that the festival in honour of Pushkin really turned out to be a triumph for Dostoievsky.

Dostoievsky did not live long after this climax, for, on the 28th of January 1881 he died.

* * * *

Much has been said about Dostoievsky;

many people have tried to assess his real greatness. For some Dostoievsky is a champion of the down-trodden and oppressed, the "children"; for others he is a ruthless genius with an element of cruelty in him; for yet others he is the prophet of a new Christianity. Some regard him as the discoverer of the man from the underworld; others think of him as the typical representative of Eastern Orthodoxy, the herald of the Russian Messianic idea. And for a few he is just a great novelist. Very few have tried a synthesis of all these qualities; but the truth seems to be that Dostoievsky was all this. The fact is that a genius like Dostoievsky cannot be understood except by intuition and this means that anyone who really wants to understand Dostoievsky should surrender himself to the spirit of the author in admiring identification.

As a novelist Dostoievsky must be placed among the greatest novelists of the world. He was, of course, not as great an artist as some others and he paid very little attention to style. But his words are often so full of life that they equal anything that has ever been written. Dostoievsky's art was to express the impassioned and tumultuous dynamism of human nature, to grasp and present man in all his passionate, excited activity. For this purpose, he studied man in his unconsciousness, folly, and wickedness, rather than in his stable surroundings, the normal and rational forms of his everyday social life. For, the deeps of human nature are sounded not in sanity, but in insanity; not in law-abidingness but in criminality; in obscure unconscious tendencies and not in daily life. Accordingly, Dostoievsky's characters have not the reality of every day. At the same time they are not mere lay figures of convention.

The question has been asked how far Dostoievsky can be regarded as a realist. Dostoievsky liked to call himself a realist, and some critics have pronouned *Crime and Punishment* "one of the greatest realistic novels of the world." But there does not seem to be much justification for calling Dostoievsky a realist, if we are using this word in its conventional sense. The construction of Dostoievsky's books does not always resemble that of the so-called realistic novels. Most of his plots centre around some improbable tale of crime, and much in the external action in most of the novels has no basis in actual life. Nobody was less preoccupied with the empirical world than Dostoievsky. Nevertheless we feel in his works the presence of an inner reality, more real than anything external. Dostoievsky's art is immersed in the profound realities of the spiritual universe. For him the ultimate realities are not the external forms of life, flesh and blood men, but their inner depths, the destiny of the human spirit. Dostoievsky was a realist, indeed. But his realism was based not so much on the changing forms of external life as on the ultimate realities of the spiritual world.

The fact is that Dostoievsky was a great metaphysican as well as a great novelist. He wrote of himself: "I am rather weak in philosophy, but not in my love for philosophy, which is very strong." He was rather weak in academic philosophy which suited him so ill, but he gave academic philosophers many new things to think about. It must be asserted, contrary to a too common opinion, that the mind of Dostoievsky tended to build rather than pull down, that his spirit moved him to affirmation more than to negation. He completely understood the nature of Russian Nihilism, but he was himself anti-nihilist, unlike Tolstoy who caught the nihilist fever.

Dostoievsky devoted the whole of his creative energy to the understanding of man and his destiny. In order to find out the true nature of man, he puts him into unusual circumstances, and then gradually taking away all external stays one after another and thus emancipating him from social laws, from the cosmic order, follows up his destiny in this state of freedom until he reveals whither it has inevitably led him. Dostoievsky's interest begins from the moment when man sets himself up against the objective established order of the universe and manifests his arbitary will. Always when man has repudiated nature and the organized life, he casts himself into the hell he himself has let loose and there treads the path of expiation or goes mad.

The hero of the underworld is typical of all Dostoievsky's original creations. Human nature has an element in it that is extremely anti-nomian, and irrational. Man has a great tendency to unreasonableness and lawless freedom. He is not always acquisitive, and at any moment may capriciously choose suffering rather than profit. Very often he puts freedom before both reason and happiness. The hero of the underworld says, "I shall not be a bit surprised if, in the midst of this universal Reason that is to be, there appears, all of a sudden and unexpectedly, some common-faced or rather cynical and sneering gentleman who with his arms akimbo will say to us : 'Now, then you fellows, what about smashing all this Reason to bits, sending their logarithms to the devil, and living as we like according to our own silly will ?' That might not be much ; but the annoying thing is that he will immediately get plenty of followers. Men are like that."

Having said this, Dostoievsky goes on to show that this pilgrimage of man along the ways of arbitrary liberty will lead him to the utmost limits of inner division. Raskolnikov, Stavroguin, Ivan Karamazov—all illustrate the same truth. Ivan is the last stage on the road to wilfulness and rebellion. After him come Zosima and Alyosha—the really free men, who have solved this problem of freedom, by realising its fulfilment in love.

Most of Dostoievsky's novels are built up around a central figure, whether the secondary characters converge towards this central figure or diverge from it. We may divide these key characters into two types: the "sons of darkness" who give free vent to their arbitrary self will and the "lightbearers" who have self-effacing love as their ideal in life. The "sons of darkness" are puzzles which everyone else tries to solve, whereas the "light-bearers" understand others. The "light-bearers" stand for self-giving and the "sons of darkness" stand for self-centredness. The action goes out from the "light-bearers" while it tends towards the "sons of darkness." The "light-bearers" have the gift of prophecy and are sources of help and comfort to others, while "the sons of darkness" have an enigmatical nature which is a source of trouble and agony to those about them. This is Dostoievsky's philosophy of freedom and love, that freedom finds its fulfilment in love and that without love freedom leads to self-destruction.

We may consider Dostoievsky's treatment of love under two heads : (1) his treatment of sexual love, and (2) his treatment of social love.

Sex and passion have played a greater part in Russian life than in the life of most other nations. Dostoievsky discovered among the educated classes also the same violent sensualism which showed itself among the masses through even religious sects like that of the *Khlisty*. His plots are

worked out in a stormy atmosphere of passion. Sexual love simply wears out some of Dostoievsky's men and reduces them to frigid insensibility; they become extinct volcanoes. Dostoievsky's anthropology, it may be noted here, is nothing but masculine. Woman has no independent place in his world. His conception of woman may be described almost truly in the words of the humorist, "Woman is man's woe." I imagine quite a number of men will accept this definition, but surely this is not the whole truth at any rate. Dostoievsky thought of woman, at any rate in his novels, chiefly as an instrument in the working out of man's destiny. It is always man who is tortured by a tragic destiny and the woman is only an external expression of this tragedy. Even man's passion for woman is, so to say, only a whirlpool within himself, not a force that inevitably leads him out from himself, to be united to the desired woman. Almost all the women characters of Dostoievsky's novels are broken down and ailing, perhaps because they are meant to represent the tragedy of an everlasting separation from man.

Dostoievsky recognised two elements in sexual love: (1) sensuality, i. e., the craving for the satisfaction of sexual desire, and (2) compassion, i. e. the feeling, as of a parent for a helpless child, urging the lover to accept suffering, or self-laceration as Alyosha would call it, on behalf of the beloved. To emphasise these two aspects he very often represents a hero in love with two different women in two different ways. Among his men characters there are those like Svidrigailov and Fyodor Karamazov in whom only the sensual element is alive; those like Prince Muishkin in whom only the principle of compassion is alive; and those greater men like Mitya Karamazov in whom both are alive, but remain unreconciled. But in all these sexual love is a tragedy, not only for themselves, but also for the women they love and for others who have anything to do with them. Sexual love can be fruitful only if these two elements are unified. But this union is not achieved except with the help of an active faith in the God of love and a consequent entering into God's loving purposes for the beloved. Only such an entering into God's purposes can, in the last resort, ensure the maintenance of an attitude of reverence for the personality of the beloved without which love is bound to degenerate into a desire for possession. Dostoievsky seems to have planned to show this consummation in the character of Alyosha, but he did not live to fulfil his desire to complete Alyosha's portrait which he only began in what we now have as the novel *The Brothers Karamazov*.

Dostoievsky's study of the problem of Debauchery, as a problem not of morality or of psychology, but as a problem in metaphysics is very interesting, but, as it will involve us in the (as yet) uncertain science of personality, we shall not venture to take it up now.

Dostoievsky's treatment of social love is also as subtle as his treatment of sexual love. He discovered what very few had seen before him, that man's love for his neighbour and for mankind can be destructive of personality and hence even more harmful than hatred. True love is bound up with personality, personality with eternal life, and eternal life with God. False love destroys freedom for the sake of comfort and with freedom it eschews all reverence for human personality. Divine love asserts the worth of humanity in the God-man—Jesus Christ—whereas unrelated human love paves the

way for the destruction of humanity either through some collectivism or through the doctrine of the man-God or superman. This dialectic of Dostoievsky developed in the *Raw Youth* and in *The Possessed* reaches its climax in the *Legend of the Grand Inquisitor* in the *Brothers Karamazov* and is worth careful study.

"Love" is Dostoievsky's one remedy for the ills of life; his one medicine for the sickness of humanity; love not of the humanist but of the believer in God. "Be no man's judge," says Father Zosima to Alyosha, "love is a terrible power which effects more than violence. Only love can bring out faith. Love men, and do not be afraid of their sins; love man in his sin; love all the creatures of God, and pray to God to make you cheerful. Be cheerful as children and as the birds............Life will bring you many misfortunes, but you will be happy on account of them, and you will bless life and cause others to bless it." This is also Dostoievsky's message to us. He walked through fire to learn it, and in order to learn from him we must also be prepared to pass through the terrible scenes of tragedy and misery he gives us in his books, almost too terrible for endurance. But it is worth it.

* * * *

In the words of a great contemporary Russian writer, "So great is the worth of Dostoievsky that to have produced him is by itself sufficient justification for the existence of the Russian people in the world; and he will bear witness for his countrymen at the last judgment of the nations."

Deacon K. C. JOSEPH.

THE CROSSWORD MANSION

'Common Sense Crossword No. 135 Huge Triple Prize Offer!!! First prize—Rs. 25,000 and Return First Class Passage to England by Air or Sea and an H. M. V. deluxe Gramophone. Runners up—Rs. 10,000 and many other extra prizes.'

So ran the words of an advertisement in the 'Illustrated Weekly of India.'

George Kutty read the advertisement and determined to win this bumper prize. His heart throbbed with delight at the prospect of a trip to England.

He would go to England by sea, return home happily and live a delightful life in a palatial mansion which he would construct in comemmoration of his winning the prize and which he would name 'CROSSWORD MANSION.'

With these visions floating before his eyes, GeorgeKutty stepped into the nearest shop and bought for himself a copy of the Illustrated Weekly. The very same day he began solving the puzzle with pencil in hand and dictionary by his side. He studied each and every clue with deep and profound thought. Never was his commonsense more sorely exercised. He then filled the entry square neatly and enclosed the postal order to cover the entrance fee along with the entry in a neat envolope. He also took care to take a copy of the entry in one of those small squares. Now everything was ready. The closing date was June 25th, his birthday. The sealed solution would be published on July 9th and the list of the names of the winners on the 16th of the same month.

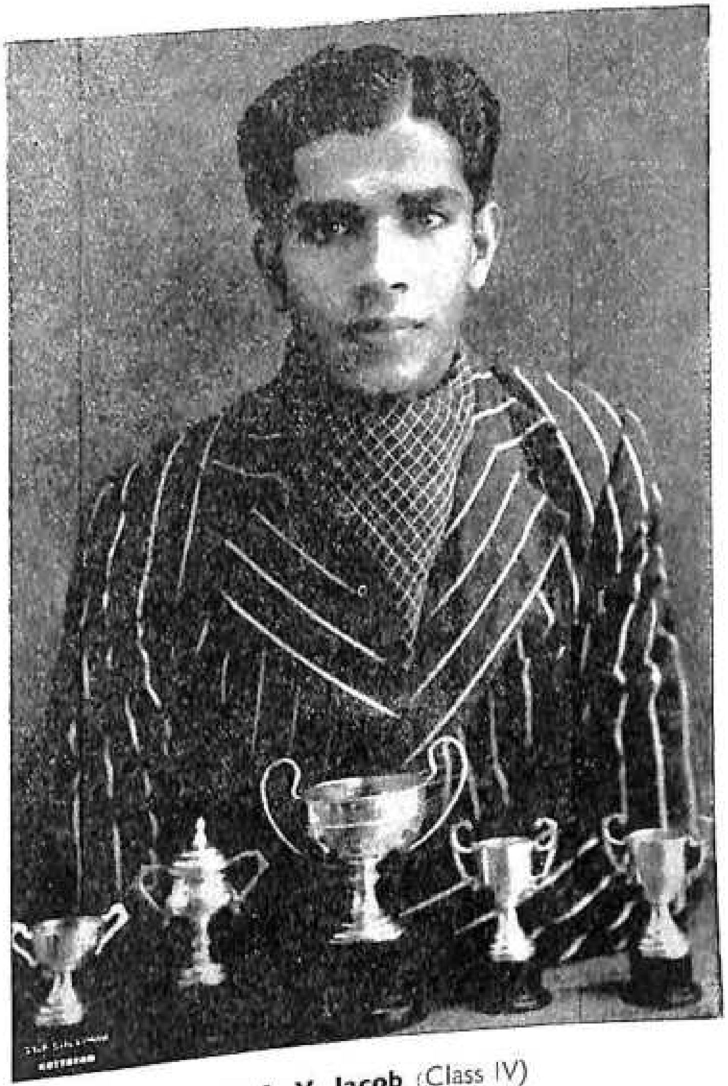

Mr. A. V. Jacob (Class IV)
The College Champion Athlete (1941-'42)
and
The Travancore University Champion Athlete (1941-'42)

He found everything O. K. He had now only to post his entry, look into the 9th issue to find his entry correct and again to look into the 16th to see his name in bold letters and, last of all, to receive this huge offer.

George Kutty had to post a number of letters on that date. Many letters of his relatives were pending replies from him. He determined to be prompt henceforth and so decided to clear off all arrears of correspondence. He wrote all the letters and addressed them one by one and posted them with his own hand in good time.

Days rolled by and George Kutty waited impatiently for the 9th to arrive. His hopes were high and they rose higher when a fortune-telling gypsy promised him a large fortune in the near future. At last the 9th morning dawned and the issue of the Illustrated Weekly which was to decide his fate was soon in his hands. He turned over the pages eagerly for the solution. There it was! He compared it with the copy of his solution. Thank heaven it was all correct! Not only his heart but his body bumped. He looked in again. No mistake. He had won the prize! If you wanted a picture of perfect happiness you had simply to take a snap of George at that moment.

Days passed by. The 16th of July arrived, the day on which George was going to see his name in huge block letters in the Weekly as the all-correct winner, the lucky recipient of the glittering prize.

That evening he dressed himself up sufficiently early and made his way to the railway station. He waited there till 7. 30. The express train steamed in and George Kutty rushed to the nearest bookstall and bought a copy of the Weekly. He rushed to the nearest lamp post, opened the Weekly and, oh hell, what did he read?

'Rs. 25,000 won outright. Result of commonsense crossword No. 135. All Correct Prize Winner—A. Varkey Zacharia, 7, Tapti Road, Jamshedpur.

George Kutty's hands shook, his legs gave way, he staggered and fell down unconscious on the cemented footpath.

When he opened his eyes, he found himself in bed with his forehead bandaged and his old mother and brother sitting beside him with looks expressive of anxiety and tender affection.

It was not a serious hurt and George soon rose up. The moment he rallied, his mind began to exercise itself over the mystery of his failure. Just then the postman arrived and handed him two letters. One of them was from his uncle and the other from 'The Times of India Office.' George then quickly tore open the latter and found that it was the letter he had written to his uncle. The solution that was to bring for him the coveted prize lay snugly in the other envelope. It carried a homily from his uncle on the follies of modern youth in running after girls and money and in particular the criminal slovenliness of addressing letters to the wrong people.

By

P. V. Jacob, (Mavelikara),
Class ii. Gr. i. a.

LAUGH AND GROW FAT

1. Father—"Now children, tell me who has been most obedient during the last month? Who has done everything mother told them to do?"

Eldest son—"You, daddy, of course."

2. At the door of a warehouse, the manager pasted a notice. "Do not smoke. Remember the Great Fire." The next day he found that a wag had pasted under this another notice which read! 'Do not spit. Remember the Great Flood!"

3. Wife—"Why do you always stand outside the house when I sing?"

Husband—"So that the neighbours may know that I am not beating you."

4. Master—(angrily) "Do you think I am a fool?"

Servant—"Sir! This is only my third day with you. It is too early for me to decide."

5. Teacher—"A desert is a place where nothing grows. Give an example.

Boy—"My grandfather's head, sir."

6. Recruiting Officer—"What is your height?"

Recruit—"Sir, I forget it now. I am not quite sure whether it is five ten or ten five."

7. Passenger—"Hi! Hi! Conductor, stop the car! A passenger has fallen out.

Conductor—"It doesn't matter! He has already paid the fare."

8. "Never run after a heavy meal unless you can't pay for it."

9. The teacher was teaching the character-training lesson. "Now boys," he said, "suppose I saw a man beating an ass and I stopped him. What virtue would my action show?"

"Brotherly love, sir" was the reply.

M. G. Chandy.
Class iv.

1. Indignant teacher—Ramu, you ought to be flogged for calling names.

Ramu—But you manage to escape it every day, sir.

Enraged teacher—What do you mean, you silly brat?

Ramu—(Very meekly) Don't you call names, sir, every day during the first hour?

2. ഒരു തീവണ്ടിയാത്രക്കാരൻ മറ്റൊരു യാത്രക്കാരനോട്—ഞാൻ ഒന്നു പുറത്തുപോയി വരട്ടെ. എന്റെ ഈ പെട്ടിയിലുംകൂടി ഒന്നു കണ്ണു വെക്കണേ!

മറ്റെയാൾ—ഓഹോ! അതിനെന്താ പ്രയാസം. ഏതാണോ നിങ്ങളുടെ പെട്ടി? പേടിക്കണ്ട. പോയ്ക്കോളൂ. ഞാൻ ഇവിടെ ഉള്ളപ്പോൾ വേറാരും നിങ്ങളുടെ പെട്ടിയിൽ കൈവെക്കുകയില്ല.

HEAVEN! SAVE ME

P. T. Oommen,
Class I. Group I, A.

Ours was a hasty marriage.

As is the case with most people we enjoyed in the fullest manner possible our honeymoon, not remembering in the pleasure of youth the consequences of our actions.

Night follows day. An uptide is preceded

by a low tide. Where there is a hill there is a valley. And so also every luxury is accompanied by restlessness of mind, weakness of the soul, and the peace of the heart disappears altogether.

Yes! a year full of happy events brought forth towards the end of it a little darling of ours, the exact image of myself.

But still the cup of my happiness did not seem to be full.

II

Our local Y. W. C. A. was in full swing. Its Girls' Club was acting dramas and farces in which every body in the village found enjoyment. Its cookery classes had made excellent cooks of our women. Its embroidery club made a change in the village. Well-embroidered cushions and towels made their appearance in many a house.

But in spite of all this my wife was reluctant to attend its meetings, to join its cookery or embroidery club. To every one's invitation she reacted like a burnt child who fears the sight of fire. She was quite unimpressed by all its activities.

"My dear," I called her one day. "Why don't you go to the Y. W. C. A.? Everybody finds fault with me. Hereafter you must take part in its activities."

My partner stood agape for a moment, wondering what she should answer. At last she broke silence. "My dear, you know that I have to do a lot of work. If I go out to join Y. W. C. A. activities, I can find nobody except you to keep the house and the baby."

"Never mind that, dear. I shall manage them somehow or other. But it is urgent that you should join the Y. W. C. A., for it makes you a woman and you would soon become a good cook."

"Yes! I shall, as you want me to," said she.

III

It was a Saturday evening in June. The sun, a molten ball of gold, was approaching the horizon. The clock struck five. My wife was soon out well-clad in her rich garments on which the rays of the sun fell illuminating them. On seeing her my heart was thrilled. She was soon out of sight.

I revolved in my mind my future. "Within a month my wife will be a well-trained worthy partner of mine." In short I built some magnificent castles in the air, not knowing how soon they would tumble down.

My wife had hardly been about a quarter of an hour, when our baby began to produce some uneasy noise from its cradle. Though I tried my best, I was unable to find the reason. My heart sank within me and I felt helpless.

With the baby in my arms, I stepped down into my garden when I saw the cow making for it at full speed. What could I do with the weeping baby in my arms? To add to the confusion, I heard a screaming noise on the other side of the house. The baby also raised its voice. I ran up to the place where I heard the screaming noise. Ah! I saw a kite whirling up with one of my wife's chickens. Within a minute I came back to the garden and found that the cow had laid it waste.

What an avalanche of calamities! "God! save me from all these," I cried in my heart. "The baby has not yet stopped its weeping. Perhaps it may be hungry," I thought. "Let me try some milk."

I stepped into the kitchen. Ah! the saucepan was upside down and the cat had drunk its full.

'Heaven! save me', I cried out in despair. "What! What heaven," my friend woke up hearing my cry. Yes, I woke up and found that it was a dream— thank goodness!

"BETTER TO BEGIN WITH THE BETTER HALF"

(G. V. Pillai, II U. C.)

It was two months after my appointment as electrical overseer at L...i. I wanted to go home and see those dear faces once more. I had also another aim in going home. I knew from a close friend of mine that if I communicated my difficulties to a certain gentleman (his name does not matter at all), who was a retired government officer, I could get a transfer to my native place through his influence, which was something I desired very much. This gentleman lived at V······m. I determined to go and see this gentleman, on my way home. When I got down from the bus at V······m, I saw some excellent mangoes there in one corner, and as I am always a lover of good things and also as my little brothers and sisters would expect me to bring something with me, I bought a dozen of them, put them in a canvas bag, and hailed a rickshaw. A dozen of them answered the call and rushed towards me to "meet and greet me on my way." I chose one of them and off I rode to the officer's house. I left my box and also those mangoes in the rickshaw and entered the house.

As good luck would have it, the gentleman—a wiry, grey headed, grey-bearded gentleman—was at home and he was lying on an easy-chair. He had, it seemed, very nice health habits, for he had decided not to get ill through breathing the loathsome air of the barber's shop—at least, so it appeared from his bushy face. "Who are you? Pray sit down. What can I do for you?" asked the gentleman in a rather dull voice. He added as an excuse for his unkempt face, "Why I am so unwell that I can't even speak well." I replied, "Sir, my name is G···N, recently appointed as electrical overseer at L······i. I have come here with a humble petition—."

My attention was suddenly drawn by a sudden noise behind me as if a beehive were disturbed. When I turned round I had a severe shock. It was there on the table—the gift for my brothers and sisters—those mangoes in the bag! How it came there—whether someone had carried and placed it there or whether the faithful bag had taken it into its head to follow me—I had not the least idea. However, it was there on the table to be sure and some half a dozen little fellows were at it. "You infernal devils! Remain on the other side, can't you? Making such infernal noises! Get away every one!" the gentleman ordered in an angry tone. I began to doubt whether he was not giving vent to his anger on me for my troubling him. However, I was not prepared to give up so easily. At the angry words of the father, those frightened creatures disappeared into the adjoining room each with one or two of those mangoes. But the gentleman still looked in that direction, rolled his eyes, gnashed his teeth and showed many gestures of impatience and anger. It was then that I noticed someone, or rather something, which stood there. It was really a huge globe five foot six in diameter, with the equator marked by the broad border of a cloth. The Black Sea was at the top, the Red Sea a little lower and the "Black and White" seas in between. I took it for granted that this extraordinary being was this gentleman's partner in life, but I still wondered how such a gigantic thing had missed my eye at first.

I had often wondered why most lean

women have stout, bulky husbands, while stout women, like the one we have already seen, have lean, wiry husbands. It is perhaps the thought of making up the lean man's deficiency in size that draws him towards a stout woman and vice versa. Though it seldom happens that a lean man is able to make up his deficiency or, at least, reduce his wife to the same size as his own, if he does not wish his wife to be stouter than himself, except by starving her, a lean woman is often found to succeed in reducing her quadratic expression of a husband to one of the first degree in a, l and t (that is to say, arms, legs and trunk). This is all by the way.

Now to continue our story. Now I understood that all those angry, impatient gestures of the old gentleman were wireless signals meant for the wife, for she soon came towards the table, took the bag with the remaining mangoes and disappeared in a moment. I could not help a sigh escaping me. However, I turned towards the gentleman and continued my talk. "Sir," said I, "I am of a poor family and I cannot afford the expensive life of L......i. A transfer to my native place (I mentioned the name of the place) would help me considerably to cut down my expenses. I know that through your influence—."

"Yes, yes. I understand it," said the man, "many people come here with similar petitions. It was the day before yesterday that my friend Mr. X. Y. Z. of S—t came here with the request that I should help him to get his son transferred to S—t. It is all settled now, and you will see that next week he is transferred to S—t. That's my influence. Don't think I am bragging."

I replied, "Yes, sir, I knew of your influence and also of your kindness before I came here. I pray that you will be so kind as to—"

"Of course, I promise you that." At first I doubted whether it was not in order to get rid of me easily that he made that promise. But I could do nothing further. Reminding him once more of my name, I bowed, took leave and came out. There I saw the rickshaw man. The moment I saw the fellow, I fired a volley at him. "You infernal scoundrel!" said I, "who asked you to bring that bag there? Did I not leave it there in the rickshaw? Whoever asked you to bring it there? Eternal fool!"

"Excuse me, sir," the fellow said very calmly, "but I thought you had brought it with you to be taken to the house. Most gentlemen who come here bring something of the sort with them and I usually take them in. I thought that was the case with you too, sir. Excuse me."

I was ashamed of myself now. "After all," thought I, "I might have made no headway with the gentleman, had not this fellow brought the bag there." I thanked the fellow in my mind and rode off.

The gentleman was as good as his word. Next month I was transferred to my native place, and I have never been transferred therefrom.

Later on, when I told all my story to my friend, he said, "It was indeed those mangoes that helped you. You know that he is a hen-pecked husband. He is always under his wife's control. Any body who wants something of that man usually gets himself enlisted in the good books of his wife by such small favours as mangoes, chocolates or biscuits for the children. She was pleased with your mangoes, and you got the transfer. Now you understand it? Such is officialdom!"

I had thought it was foolish of our sages to say that to please Lord Siva easily, it was wise to begin pleasing Parvati (who is easily pleased), but now I understood that it is always better to begin with the "better half" wherever possible.

COLLEGE CHRONICLE

June 1942.

3. College reopened after the Midsummer Vacation and admissions were made to the Junior classes.

5. The Junior Classes were formed.

July 1942.

4. The Review of the Senior B. A. & B. Sc. classes was held.

17 to 19. Retreat for the members of the Malankara Syrian Church conducted by the Rev. Fr. V. C. Geevarughese.

18. Rt. Rev. H. Pakenham-Walsh arrived in the afternoon and started his series of five addresses to the whole College on 'Worship'.

19. The series of addresses given by Bishop H. Pakenham-Walsh closed.
The first service in the New Chapel was conducted by Bishop H. Pakenham-Walsh in the evening. It was very largely attended by students and staff.

25. The Review of the Senior Intermediate Class was held.

August 1942.

14. College closed for the Onam Vacation.

September 1942.

8. College reopened after the Onam Vacation.

October 1942.

8. The annual Variety Entertainment in aid of the College Social Service League was held from 8. 45 to 11. 30 p. m.

16—18. Retreat for the members of the Malankara Syrian Church conducted by His Grace Mar Thoma Dionysius.

RESULTS OF THE UNIVERSITY EXAMINATIONS
March 1942

B. A. Degree Examination

Whole Examination

Gr. i-a. P. N. Chandrasekharan Pillai with Second Class in Philosophy.
K. I. Inasi with First Class in Philosophy.
A. K. Poulose with Second Class in Philosophy.

Gr. ii-a. C. A. George
Miss N. Rajamma

Gr. ii-b. C. V. Abraham
P. G. Balakrishnan Nair with First Class in Malayalam.
G. Cheriyan
P. E. Eapen

E. J. George
K. J. Krishnan Namboori
A. Kurien with Second Class in Economics.
John Mathew
M. Mathew
P. G. Purushothaman Pillai
C. P. Sreevallabha Menon
K. Varughese
T. Appukuttan
Miss Annamma Mathew with Second Class in English and Economics.

Part or Parts only

Gr. i-a. M. Balakrishna Pillai—Parts ii and iii
Gr. ii-a. K. A. Abraham—Parts i and iii only
M. C. Joseph—Parts ii and iii only
K. Kuriakose—Part ii only
T. A. Mathai—Parts i and iii only
Gr. ii-b. K. A. Balan—Parts ii and iii only
K. T. George— " "
M. I. Isaac— " "
P. Korah—Part ii only
L. Lakshman Iyer—Parts i and iii only
A. M. Mathai—Parts i and ii only
K. Paul—Part i only
N. A. Pothen—Parts i and ii only
T. Abraham— " "
K. J. John—Part i only
Miss Teresa Chacko—Part ii only

B. Sc. Degree Examination

Whole Examination

Gr. i (Mathematics)
P. Chandrasekharan Nair—with First Class in Malayalam.
P. Kunjukunju
K. I. Kuriakose
A. C. Oommen
A. Pareed Pillai with First Class in Mathematics.
M. C. Thomas with First Class in Malayalam and Mathematics and Second Class in English.
P. Thomas
I. D. Varughese
V. G. Varughese
T. M. Varughese with Second Class in Malayalam.
Miss T. J. Aley

Part or Parts only

V. V. George—Parts i and ii only with Second Class in Malayalam.
P. M. Isaac " " "
V. K. Joseph—Parts ii and iii only
K. V. Kuriakose—Parts ii and iii only with Second Class in Mathematics.
V. L. Luke—Parts ii and iii only
K. M. Paily " "
T. K. Pathrose—Parts i and iii only
K. C. Rama Iyer—Part iii only

T. J. Subramonian Namboori—Parts i and ii with Second Class in Malayalam.
P. J. Thomas—Parts ii and iii only
P. I. Varughese—Parts ii and iii only
Miss Thankamma Mathew—Parts ii and iii only
A. K. George—Parts i and ii only
K. K. Thomas—Part ii only

Intermediate Examination

First Class

A. V. Gavaskar
P. K. Koshy
V. Anver
T. N. Damodaran Pillai
N. Karunakaran Nair
R. Krishnan Nair
P. M. Mathai
T. V. Pothen
K. K. Rajagopalan
V. Sesha Iyer
K. Abdul Jalil
V. Alexander
K. Krishnan Nair
V. M. Mathew
Miss Grace Mathew
K. C. Abraham

Second Class

K. Chidambara Iyer
M. Easaw
T. K. Karunakara Menon
V. M. Mathew *
P. Narayanan Nambooripad
K. K. Narendran
C. P. Oommen
V. G. Parameswaran Nair
A. Ramaswami
M. Sadasivan
K. Sivarama Pillai
Miss Matilda David
M. G. Sreedharan Asari
C. T. Thomas
N. A. Elias
P. J. George
N. J. Joseph
K. K. Kesavan Nair
P. A. Mathai
K. Mukundan Pillai
T. P. Raghavan
P. M. Thomas
Miss K. P. Aleyamma
„ K. A. Saramma
„ P. K. Susy
K. Joseph
K. V. George
M. M. Abdul Khadir
M. Abdul Rahiman
K. I. Antony
K. P. Chellappan Pillai
T. M. Cheriyan
K. G. Krishnankutty Menon
K. A. Varghese
M. M. Varkey
Miss J. Padmavathi Amma
„ T. M. Rachel

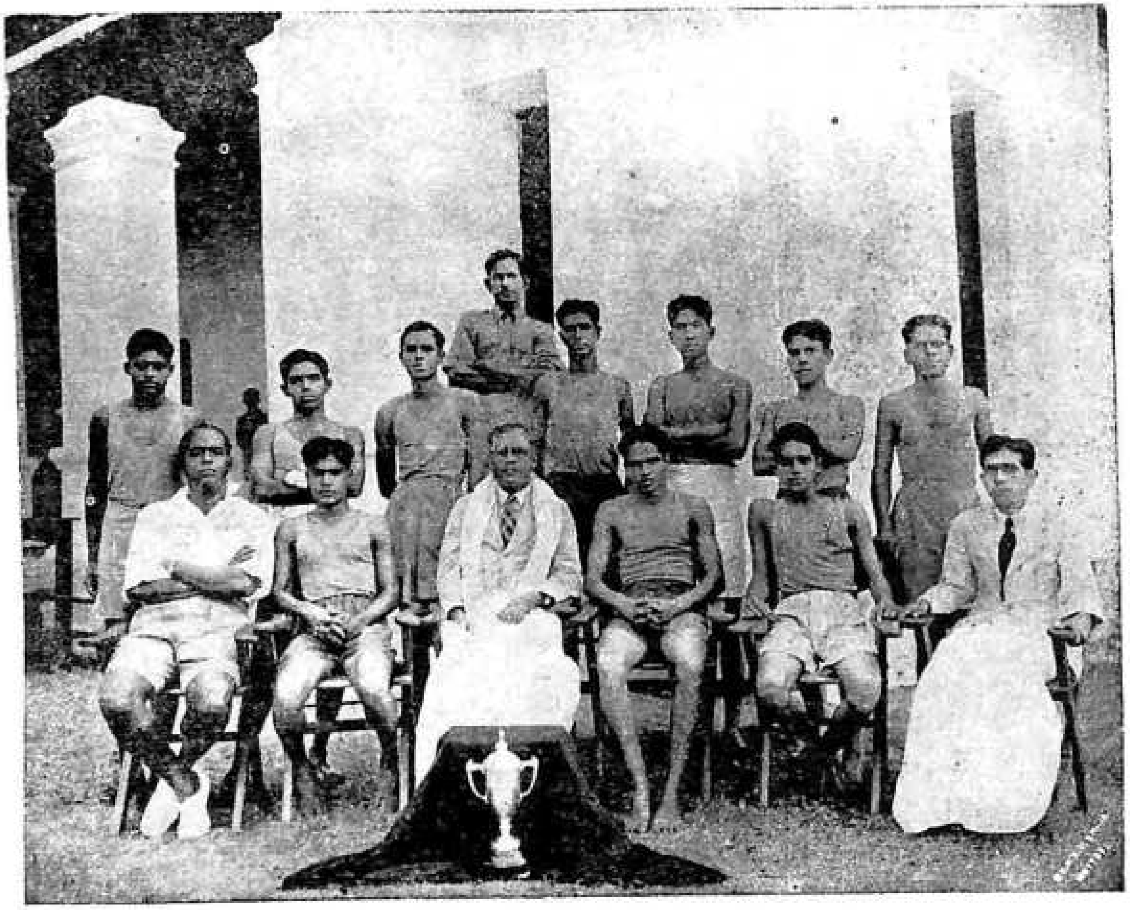

Basket Ball Team (1941-'42)

Winners of the Travancore University Inter-Collegiate Basket Ball Tournament 1941-'42

Sitting: Messrs. C. P. Andrews B. A., (*Physical Director*), Thomas Abraham, A. M. Varki M. A., B. L., (*Principal*), V. L. Luke (*Captain*), T. A. Abraham, T. B. Thomas B. Sc. (Hons.), (*President*).

Standing: Messrs. K. V. Kuriakose, M. G. Chandy, V. M. Mathew, A. V. Jacob, M. I. Isaac, George Cherian, T. D. George.

ഒരു കത്ത്

(എം. എൻ. കണ്ണൻ)

ക്ലാസ്സ് [illegible]

പങ്കജം സ്മരിക്കുന്നോ പണ്ടു നിൻ രഹസ്യങ്ങൾ
പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നോരിപ്പാവമാം സരോജത്തെ.

ബാലഭാസ്കരൻ പൂർവ്വമേരുവിൻ താഴ്വരത്തു
നീലവാനിനു ദീപ്തിയേകിയാഗമിക്കുമ്പോൾ
ചേലിലെൻ ഗൃഹംവിട്ടു കൂട്ടുകാരറിയാതെ
ബാലനെക്കാണാനയൽ വീട്ടിലേക്കോടുന്നതും
കള്ളികളാരാനെന്നെക്കണ്ടെന്നുവന്നാലോരോ
കൊള്ളിവാക്കുകളോതി കളിയാക്കിടുന്നതും,
കഷ്ടമാസ്സുഖമെല്ലാം കേവലം സ്വപ്നംപോലെ
നഷ്ടമായ്തീർന്നെന്നാലും മറക്കാൻ കഴിയുമോ?

താരുണ്യകാലംനമ്മിലല്പവത്സരം കൊണ്ടു
താരൊളിപ്രഭാപൂരം പൂശുവാൻ തുടങ്ങപ്പോൾ,
മാലേയാനിലൻപോലുമീനമുക്കേകാൻ പുഷ്പ-
രേണുവും സൗരഭ്യവും നാടെങ്ങും തിരഞ്ഞപ്പോൾ
ശാരദാംബരമാതിൻവെൺമുകിൽ ചേലക്കുള്ളിൽ
പാതിയും മറഞ്ഞു നിന്നെന്തിനോ ശശിദേവൻ
ജന്നലിന്നുള്ളിൽക്കൂടി നോക്കി നമ്മളെക്കണ്ടു
മന്ദമായ്, മനോജ്ഞമായ്, സൗമ്യമായ് ഹസിച്ചപ്പോൾ
ഭാവനാസാമ്രാജ്യത്തെകാമുകാഗമംകാത്തു
കേവലം നിരാശരായ് വീർപ്പുവിട്ടതുണ്ടതും
ബാലനായ നടിച്ചെന്റെ ഗണ്ഡഭാഗത്താനന്ദ
ലോലയായ് നീയന്നേറെ ചുംബനം ചൊരിഞ്ഞതും
പുളകം പുരട്ടുന്നു, മേനിയിലിപ്പോഴെന്നാൽ
കഴകിടപ്പായിടുന്നു, കണ്ണുനീർ പ്രവാഹത്തിൽ

കാലങ്ങളോരോന്നോരോ പുത്തനാം വികാരങ്ങൾ
കാലിണതന്നിൽ കാഴ്ച വച്ചേവം പിരിഞ്ഞപ്പോൾ
പുണ്യവാസരമൊന്നക്കണ്ഠക ബാലൻ തന്റെ
ധർമ്മപത്നിയായ് തീർത്തു ദഗ്ദ്ധഭാഗ്യയാമെന്നെ
ഞങ്ങളാത്മാർത്ഥപ്രേമബദ്ധരായ് നാലഞ്ചാണ്ടു-
തിങ്ങുമാനന്ദോന്മാദ ചിത്തരായ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ
എന്തു ഞാൻ ചൊല്ലുംതോഴി! ബാലനെന്നേയും രണ്ടു-
ചെന്തളിച്ചുണ്ടംചേരും, പെൺകിടാങ്ങളെത്താനും
നിഷ്ഠുരം! നിരാലംബരായിതാ ജഗത്തിന്റെ-
പുഷ്ടദാരിദ്ര്യക്കോണിൽ നിർദ്ദയം ത്യജിച്ചയ്യോ!
നാകലോകത്തെപ്പൂകി,ഞാനുമെൻ പൈതങ്ങളും
ഭാവിയെക്കുറിച്ചോർത്തു മാഴ്കിടാവുമായത്തിൻ
ജീവിതാനന്ദം നിന്നിലെന്നെന്നുമോരോനമ്യ

ഭാവനാനികരത്താൽച്ചെഞ്ചായം പൂർട്ടന്നപ്പോൾ
വാമഹസ്തത്തിൽ പിച്ചപ്പാളയും വലംകയ്യിൽ-
ച്ചേണെഴും കുഞ്ഞുങ്ങൾ തൻ കൊച്ചു കൈകളും പേറി
അങ്കണംതോറുംചെന്നു യാചനാപാത്രം നീട്ടും-
പങ്കിലാത്മാവെപ്പററിയോക്കണേ വല്ലപ്പോഴും.
ആനന്ദമേകിടട്ടെ! സർവ്വേശൻ നിനക്കെന്നും
ഞാനെൻെറ ദുഃഖാപൂമാം ലേഖനംനിറത്തട്ടെ.

കവനചിന്ത

R. Ravindranadha Sarma.
Class I, Group II.

സുഭഗസോമകിരണസുധാസരി-
ന്നിഭസുശോഭാ നിഭൃതമെൻ ചിന്തകൾ
—പഴയതെങ്കിലും, ഭാവുകദേവിതൻ
പുളകരേണുക്കളേലും സുമഗണം—
ഒരു സമയമെൻ മാനസവീണയിൽ
തരളകോമളരാഗം രചിച്ചതും,
മമ മതിയിൽ മതിവരെ,പ്പൂ മതി-
സ്സുമനോമോഹന കാന്തിവിരിച്ചതും,
പരിചൊടെൻ ഹൃദയാകാശ വീഥിയിൽ
പരഭൃതഗാനമാധുരിചേർത്തതും, [ൻ
സ്മരണചെറുമേ ചേക്കാതെയെന്തിനെ
ദുരിതജീവിതം പേറിപ്പുലർത്തണം!

* * * *

കുസുമരാജിവിരാജിത വാടിയിൽ
സസുഖ,മാനന്ദമഗ്നനായ് നില്ക്കവേ,
ഒരു ദിനം ഹരിതാംബരത്തട്ടിലാ-
ത്തരണിയെൻ മുമ്പിലാവിർഭവിച്ചിതേ.
തളിരൊളി തിരളുന്നൊരക്കാനനം
പുളകപാളികളെന്നിൽ തളിക്കയായ്
കളിതകോരിച്ചൊരിഞ്ഞെൻ മനസ്സിലാ-
ക്കിളികൾ തൻ കളഗാന 'കളകളം'
അലയടിക്കും നദിയെത്തുലോടിയി-
ങ്ങലസമെത്തിടും മന്ദസമീരണൻ
ഭുവനമെന്തെന്നറിയാത്ത മാമക
ശ്രവണവേദിയിലോതി —മൂന്നക്ഷരം.
—'കവിത'—പാവനവർണ്ണസമുച്ചയ
മവനി വാസവമേടയായ് മാററി, മേ.
അത്രമുതല്ക്കെന്നിലന്തമററുള്ളൊരാ-
ക്കവന ചിന്തകൾ മെല്ലെന്നുദിച്ചിതേ.

* * * *

കവനകാമിനിപോയപൊൻവീഥിയിൽ
പഥികനെന്നപോൽ ഞാനും കടക്കയായ്.

കനകകന്ദളകോമളിമാവിലീ-
യവനിയാഴ്ത്തിടും കാല്യപ്രകാശവും,
ശബളകാന്തിവിരിച്ചു വിളങ്ങിടും
നിബിഡ നിർമ്മല സാന്ധ്യഘനങ്ങളും
നിശതൻ കാളകങ്കാള സംഭേദിയാം
ശശധരൻ തൻെറ പാലൊളിച്ചാന്ദ്രിയും
വളരൊളി പരത്തിടുമ,ത്താരക-
ത്തളിരണി വിതതാംബരവല്ലിയും
അരുമയോടെ, സന്മഞ്ജിമ പെയ്തുകൊ-
ണ്ടരുളിയന്നുമേ, ഹാർദ്ദമാം സ്വാഗതം.
കവിതയോടുള്ള സാന്ദ്രമാം സ്നേഹമെൻ
പവിത്രഹൃത്തിൽ നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞുപോയ്

'അവൾ' തൻ മന്ദഹാസപ്പൂനിലാവിലെൻ-
മതിമുകുളം വികസിതമാകണം!
അവൾ തൻ ചിന്തയാലിപ്പൊഴും ഞാൻ മുദാ
മധുരവിഭ്രാന്തിതന്നിൽ മയങ്ങയാം!
'കവനമെന്തിലും കാൺമൂ'ധരിത്രിയെ
കവിതകൊണ്ടുതാൻ സൃഷ്ടിച്ചതീശ്വരൻ !!

നമ്മുടെ പ്രാചീന ദൃശ്യകാവ്യങ്ങൾ

എം. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ക്ലാസ്സ് III.

മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ഗാഢമായി സ്പർശിക്കുവാനും ഇളക്കിമറിക്കുവാനും പര്യാപ്തങ്ങളായ കലാസൃഷ്ടികളെ ലോകം എന്നും ഒരേ മനോഭാവത്തോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുന്നില്ല. ലളിതകലയെ, പ്രത്യേകിച്ചു സാഹിത്യകലയെ, അളക്കുവാനുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങൾ അതാതു കാലങ്ങളിലെ സഹൃദയന്മാരുടെ വീക്ഷണഗതിയിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാററങ്ങളനുസരിച്ചു രൂപാന്തരപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരുകാലത്തു് അമൂല്യങ്ങളെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന സാഹിത്യപ്രബന്ധങ്ങൾ അടുത്തൊരുകാലത്തു പ്രചാരലുപ്തങ്ങളായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇന്നു നാം ആസ്വദിച്ചുവരുന്ന പല കലാസൃഷ്ടികളും നമ്മുടെ അനന്തരകാലീനരായ സന്താനങ്ങൾ എത്ര പുച്ഛഭാവത്തോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുവാൻ പോകുന്നുവെന്നു കണ്ടുതന്നെ അറിയണം. മനുഷ്യരുടെ ആദർശങ്ങളിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭേദങ്ങളനുസരിച്ചു കലയുടെ ബാഹ്യമായ രൂപവും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രാക്തനകാലങ്ങളിൽ സത്യമെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോന്ന പല സംഗതികളും ഇന്നു നാം അബദ്ധജടിലമായിക്കാണുന്നു. പരിപൂർണ്ണമായ തെളിവുകൾ കൂടാതെ, വെറും വിശ്വാസത്തെ മാത്രം ആസ്പദമാക്കി ഇന്നും നാം ഒന്നുംതന്നെ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുന്നില്ല. ഇദാനീന്തനലോകത്തിലെ സകല അസ്വാസ്ഥതകൾക്കും നിദാനമായ ഈ നിരൂപണബുദ്ധിയുടെ ഫലമായി, നമ്മുടെ പ്രാചീന സംസ്കൃത ദൃശ്യകാവ്യങ്ങളുടെ ന്യൂനതകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാനാണു് ഈ ലേഖനംകൊണ്ടു 'പ്രധാന'മായുദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

പൌരസ്ത്യലോകത്തിലെന്നല്ല, പാശ്ചാത്യലോകത്തിലും പ്രഥമമായി സംസ്കാരം ആവിർഭവിച്ചതു വിസ്തൃതമായ നദീതീരങ്ങളിൽ നിവസിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യസഞ്ചയത്തിനിടയിലാണു്. സംസ്കാരത്തിനു്, ഉത്തരോത്തരം, അപ്രതിഹതമായ അഭിവൃദ്ധി സംജാതമായതോടുകൂടി ഭാഷയ്ക്കും, തദ്വാരാ, സാഹിത്യത്തിനും ഉൽക്കർഷമുണ്ടായി. ഇപ്രകാരം ക്രമാനുഗതമായി ഔൽകൃഷ്ട്യം പ്രാപിച്ചുവന്ന പൌരസ്ത്യസാഹിത്യങ്ങളിൽ ഏററവും പ്രാചീനമായതു സംസ്കൃതമാണു്. ഏതൽസാഹിത്യ പ്രണേതാക്കൾ ബി. സി. അയ്യായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു സിന്ധുനദീതീരത്തും ഗംഗാ നദീതീരത്തും വിശേഷോത്തരമായ സംസ്കാരദീപം കൊളുത്തിയ ആര്യന്മാരാണു്. ഏതാണ്ടു സമകാലീനമായി, പാശ്ചാത്യലോകത്തു് ആവിർഭവിച്ച യവനസാഹിത്യവുമായി ഗൈർവ്വാണിസാഹിത്യത്തിനു ചില വശങ്ങളിൽ സാദൃശ്യം കാണ്മാനുണ്ടു്. ഭിന്നസംസ്കാരത്തോടുകൂടിയവരാണെങ്കിലും, ഭാരതീയരും ഐറോപ്യരുമായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ നിബന്ധനങ്ങളിൽ സർവ്വജനീനങ്ങളായ സ്വഭാവാംശങ്ങളും, അനുഭവങ്ങളും, സംഭവങ്ങളും മററും സമാനരീതിയിൽ വർണ്ണിതമായിക്കാണുന്നുണ്ടു്. അത്തരം സമാനപ്രതിപാദനങ്ങൾ അബോധപൂർവ്വമായ അനുകരണത്തിന്റെ ഫലങ്ങളാണെന്നു ചിലർ വിധിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ആ അഭിപ്രായത്തിനു് ഉപോൽബലങ്ങളായ തെളിവുകൾ യാതൊന്നുംതന്നെയില്ല. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ മൌലികരൂപവും കവികളുടെ ലോകാവലോകനസമ്പ്രദായവും എങ്ങും ഏറെക്കുറെ ഒന്നായിരിക്കുകയാൽ അങ്ങിനെ ഏതാനും ആശയസന്നിപാതങ്ങൾ യാദൃച്ഛികമായി ഉണ്ടായെന്നു കരുതുവാനെ തരമുള്ളൂ. എന്നാൽ, ഇപ്രകാരം ചില വശങ്ങളിൽ

ഈ സാഹിത്യങ്ങൾ തമ്മിൽ സാദൃശ്യമുണ്ടെങ്കിലും, മൌലികവശങ്ങളിൽ പൌരസ്ത്യപാശ്ചാത്യസാഹിത്യങ്ങൾ തമ്മിൽ സുവ്യക്തമാംവണ്ണം വൈധർമ്മ്യം ദൃശ്യമാകുന്നുണ്ട്. കാലാനുകൂലമായി പാശ്ചാത്യസാഹിത്യങ്ങൾ പരിവർത്തനത്തിനു വിധേയമായപ്പോൾ, പൌരസ്ത്യസാഹിത്യം യാഥാസ്ഥിതികമായി നിലകൊണ്ടുവെന്നുള്ളതാണ് പ്രാധാന്യമേറിയ വൈജാത്യം. യൂരിപ്പെഡ്സ്, അരിസ്റ്റോഫനീസ്, സോഫോക്ലീസ് ആദിയായ യവനരൂപകപ്രണേതാക്കളും ഷേക്സ്പീയർ മഹാകവിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാനകാലികരായ ഇതര നാടകനിർമ്മാതാക്കളും ആധുനികരായ ബർനാഡ്ഷാ ആദിയായവരും വിവിധ നാവ്യാദർശങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി നാടകരചന നടത്തിയെങ്കിലും ഭരതമാമുനിയുടെ കാലംമുതൽ കോടിലിംഗേശന്മാരുടെ കാലംവരെയുള്ള സംസ്കൃതനാടകരചയിതാക്കൾ ഒരേ സരണിയിൽക്കൂടിയാണ് ചരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ വ്യത്യസ്തമനോഭാവം നമ്മുടെ സാഹിത്യഗുണത്തെ ഇലോം അധഃകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഓരോ കവിയുടെയും പ്രതിഭാവിലാസവും രചനസൌകുമാര്യവും സഹൃദയലോകത്തിനു കരതലാമലകംപോലെ സുവ്യക്തമാക്കുവാൻ അതു പ്രയോജകമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളവസ്തുത വിസ്മർത്തവ്യമല്ല. മാമൂൽപ്രിയത്തിന്റെ ആധിക്യംമൂലം നായകന്മാർ, കന്നികപോലും വ്യത്യാസം കൂടാതെ, ഒരേപടിയിൽ (Type Characters) നിലകൊള്ളുന്നു. ബെൽജിയം ഷേക്സ്പീയർ എന്ന അപരാഭിധാനത്താൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പാശ്ചാത്യനാടകകൃത്ത് ക്രിയാശേഷി കുറവായതും കാവ്യാദർശപ്രേരകവുമായ ധ്വന്യാത്മനാടകങ്ങൾ (Symbolic Dramas) രചിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത സംസ്കൃതനാടകാദർശങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിക്കുന്ന സഹൃദയന്മാർക്കു ചിന്താതീതമാണ്. രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ, ദ്വിജേന്ദ്രലാൽ തുടങ്ങിയ ഭാരതീയ കവികുലമൌലികൾ നാടകരചനയിൽ ഉത്തമങ്ങളായ പരിവർത്തനങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു നമുക്കേവർക്കും അഭിമാനജനകമാണ്.

ഗീർവ്വാണീദേവിയുടെ ബാല്യകാലത്തിൽത്തന്നെ സമുത്ഭവിച്ച ഒരു സാഹിത്യശാഖയാണ് ദൃശ്യകാവ്യം. നാടകശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവു ഭരതമഹർഷിയാണെന്നാണ് സംസ്കൃതാചാര്യസിദ്ധാന്തം. മതത്തിൽനിന്നാണ് ഇന്ത്യൻ നാടകങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിയെന്നു വാദിക്കുന്ന ഏ. എഫ്. വാർഫിന്റെയും മറ്റും അഭിപ്രായം അത്ര ഗൌനിക്കാനില്ല. ഇന്ത്യൻനാടകങ്ങളെ ഗ്രീക്കുനാടകങ്ങളോടു കൂട്ടിയിണക്കുവാനുള്ള യൂറോപ്യന്മാരുടെ ഉൽക്കണ്ഠ മാത്രമേ അതിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുള്ളു. ഇന്ത്യൻനാടകങ്ങളുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി നിഷ്കൃഷ്ടമായി നിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതു കുറച്ച് ദുസ്സാദ്ധ്യമാണെങ്കിലും, ആര്യന്മാർ ആദിമനിവാസികളെ കീഴടക്കിയതിനു ശേഷം, ആ വിജയത്തെ ഘോഷിക്കുന്നതിനേർപ്പെടുത്തിയ ഉത്സവങ്ങളിൽ ഒന്നു നാടകാഭിനയമായിരുന്നുവെന്നൂഹിക്കുവാൻ മതിയായ തെളിവുകളുണ്ട്. ഭരതൻ നാട്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ :—

"തതസ്തസ്മിൻ ധ്വജമഹേ
നിഹതാസുര ദാനവേ
പ്രഹൃഷ്ടാമര സംകീർണ്ണേ
മഹേന്ദ്ര വിജയോത്സവേ"

നാട്യവിദ്യാഭിനയം ഉണ്ടായിയെന്നു പറയുന്നു.

ഏതായാലും, ഒരു വിനോദമായിട്ടാണ് നാടകം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു, അതിലെ നൃത്തവിധാനങ്ങളും സംഗീതാദികളും തെളിയിക്കുന്നു. കാലക്രമേണ അതു സമുദായസ്ഥിതികളെ പരിഹസിക്കുന്നതിനും ഉപയോഗപ്പെട്ടു. 'മൃച്ഛകടികം' അശോകന്റെ രാജ്യഭരണത്തെ ആക്ഷേപിക്കുന്നു.

ഇതരസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പോലെ ദൃശ്യകാവ്യവും ഗുണദോഷസമ്മിശ്രമാണ്. സംസ്കൃത രൂപകങ്ങളിലെ ഇതിവൃത്തം കല്പിതമല്ല; പ്രത്യുത, പുരാണകഥകളെ അവലംബിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടവയാണ്. കല്പിതകഥകളുടെ അഭാവം നവനവങ്ങളായ വീക്ഷണഗതികളും ആദർശങ്ങളും നാടകരചയിതാക്കൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. നിരവധി നിയമശൃംഖലകളാൽ സംസ്കൃതകവികൾ ബന്ധിതരായിരുന്നുവെന്നുള്ളതും കല്പിതകഥാഭാവത്തിനു നിദാനമാണ്.

കഥാപാത്രചിത്രണത്തിൽ യാതൊരു തരത്തിലുള്ള വൈചിത്ര്യവും അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നില്ല. പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങൾ മനുഷ്യാതീതന്മാരായ ദേവന്മാരോ, മനുഷ്യരിൽ ഉൽകൃഷ്ടരായ രാജാക്കന്മാരോ, മാത്രമാണ്. തന്മൂലം സാഹിത്യം ഒരിക്കലും പുരോഗമനപരമായിരുന്നില്ല. സകല നാടകങ്ങളിലും സമഗുണന്മാരായ നായകന്മാരെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതുമൂലം വൈചിത്ര്യവിഹീനത്വവും, തദ്വാരാ, സാഹിത്യത്തിനപകർഷവും ഉണ്ടാവുന്നു. ഈ ഒരു ന്യൂനത സംസ്കൃതനാടകങ്ങളുടെ മേന്മയെ ഗുരുതരമായി ബാധിക്കുന്നുണ്ട്.

നായകചരിത്രത്തിലെ പ്രധാനഭാഗം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രണയജീവിതമോ, അദ്ദേഹം നടത്തുന്ന രാഷ്ട്രസ്ഥാപനമോ, ധർമ്മസ്ഥാപനമോ ആയിരിക്കും. ശാകുന്തളം ആദ്യത്തേതിനും നാഗാനന്ദം അവസാനത്തേതിനും ദൃഷ്ടാന്തം വഹിക്കുന്നു. പ്രേമകഥാനിബന്ധനത്തിൽ പൌരസ്ത്യരും പാശ്ചാത്യരോടൊപ്പം തന്നെ വിജയികളായിട്ടുണ്ട്. ജൂലിയറ്റും, വയോളയും, മിറാൻഡയും മററും പാശ്ചാത്യരുടെ, അഥവാ, ആംഗ്ലേയരുടെ പ്രേമപ്രദീപങ്ങളാണെങ്കിൽ, ശകുന്തളയും, മാലതിയും, രത്നാവലിയും മററും ഭാരതീയരുടെ പ്രേമവൈജയന്തികളാണ്. ഏതാദൃശവ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവം, ജീവിതം മുതലായവയിൽക്കൂടി ധാരാളം സാജാത്യങ്ങളുണ്ട്. ശകുന്തളയുടേയും സീതയുടേയും അനുഭവങ്ങളെ ഷേക്സ്പിയറുടെ ഹെർമ്മിയോൺ, ഐമോജൻ എന്നിവരുടെ അനുഭവങ്ങളോടു ഏതാണ്ടു സാദൃശ്യപ്പെടുത്താം. സ്വഭാവത്തിൽ സീതയും ഡെസ്ഡമോണയും സാഹോദര്യം വഹിക്കുന്നു. ഭവഭൂതിയുടെ മാലതീമാധവന്മാരിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തരല്ല, ഷേക്സ്പിയറുടെ ജൂലിയററും റോമിയോവും. അതുപോലെതന്നെ കാളിദാസന്റെ മാളവികയേയും, ഹർഷന്റെ രത്നാവലിയേയും ഷേക്സ്പിയറുടെ വയോളയോടു താരതമ്യപ്പെടുത്താം. ഇപ്രകാരം പ്രേമകഥാനിബന്ധനത്തിൽ, സംസ്കൃതകവികൾ പ്രശസ്യമാംവണ്ണം വിജയികളായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു സംശയമററ സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ വിപുലമായ മാനവസമുദായത്തേയും, ജീവിതത്തേയും, മുൻപ്രസ്താവിച്ച ആദർശത്രയങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രം അവലോകനം ചെയ്യുന്നത് ഏററവും സങ്കുചിതമായ ഒരു വീക്ഷണമായി പരിണമിക്കുന്നു. ഇതു സംസ്കൃതനാടകങ്ങളുടെ മറെറാരു ദോഷമാണ്.

ഇപ്രകാരം, പ്രാചീനകവികൾ പരിരംഭണം ചെയ്ത നാടകപ്രസ്ഥാനം യാഥാർത്ഥ്യപരമല്ല. ആദർശപരമാണെങ്കിലും, അതു സാമുദായികജീവിതത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നില്ല. പുരോഗമനോന്മുഖമായ പൌരസ്ത്യസാഹിത്യത്തെ അതു മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരെല്ലാംതന്നെ ആജ്ഞാനുവർത്തികളും സാഹിത്യനിയമങ്ങളുടെ പരമാധികാരത്തിന്റെ അടിമകളുമായിരുന്നു. കുടുംബജീവിതത്തിലും, രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിലുമെന്നപോലെ തന്നെ, സാഹിത്യത്തിലും, അവർ തികഞ്ഞ യാഥാസ്ഥിതികന്മാരായിരുന്നു. മതതത്വങ്ങളും ആചാരങ്ങളും

മെന്നപോലെ സാഹിത്യനിയമങ്ങൾ അവർ വിശ്വസിക്കുകയും, ആ ശൃംഖലകളുടെ സങ്കുചിതമായ പരിധിക്കുള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്തുകൊണ്ടു സാഹിത്യ വ്യവസായം നടത്തുകയും ചെയ്തു. അവർ വായനക്കാരുടെ മൃദുലവികാരങ്ങളെ ഉണർത്തുന്ന ഒരു സിരാതന്തുവിനേയും സ്പർശിക്കുന്നില്ല. അവർ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ ആകർഷിക്കുന്നില്ല. അവരുടെ കൃതികൾ നമ്മുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെയല്ലാതെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല. ചുററും കാണുന്ന ലോകത്തെ സാഹിത്യദ്വാരാ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ അവർ യത്നിച്ചിട്ടില്ല. അവരുടെ നാടകങ്ങളിൽകൂടി ആവിഷ്കൃതമായിരിക്കുന്ന ലോകം തികച്ചും യഥാതഥമല്ല. സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിൽ മിക്കവയും കാവ്യമധുനിഷ്യന്ദികളാണ്; അവയിലെ വർണ്ണനയുംമററും സമഞ്ജസമാണ്; അതോടൊപ്പംതന്നെ ചുററുമുള്ള ലോകത്തെ സമ്യക്കാകുംവണ്ണം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ അവ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവക്കു കലാപരമായ ഉൽക്കർഷമില്ലെന്നനുമാനിക്കുന്നതു മൌഢ്യമായിരിക്കും. കലാസൃഷ്ടികൾക്കു നൂതനത്വം കൈവരണമെങ്കിൽ പുരാണസങ്കേതങ്ങളെ പരിത്യജിച്ച്, ചുററുപാടുമുള്ള ലോകത്തിലേക്കു കലാകാരന്റെ കണ്ണുകൾ പായണം. രമണീയങ്ങളായ വസ്തുക്കളിൽനിന്നു മാത്രമേ കലാസൃഷ്ടികൾക്കു വിഷയാദാനം ചെയ്യാൻ പാടുള്ളു എന്ന മതത്തിന് അല്പംപോലും അടിസ്ഥാനമില്ല കലാകാരന്റെ മനസ്സിനെ വികാരതരളിതമാക്കുന്ന ഏതു വസ്തുവും കലാസൃഷ്ടികൾക്കു നിദാനമാകാം.

മനുഷ്യാതീതന്മാരായ ദേവന്മാരെ പാത്രങ്ങളായി സംവിധാനം ചെയ്ത് അവരുടെ വിവിധാനുവർത്തനങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുന്നതു ബഹുലീഭവിക്കുന്നതുമൂലം സദാചാരജീവിതകേന്ദ്രത്വം അവരിൽനിന്നും തിരോഭൂതമാകുന്നു. തന്മൂലം സംസ്കൃതനാടകങ്ങളുടെ പാത്രസംവിധാനസ്വഭാവം മനുഷ്യന്റെ ആധ്യാത്മികത്വത്തെ അധഃപതിപ്പിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിഭവിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതാചാര്യന്മാരുടെ നവരസസിദ്ധാന്തം സർവ്വപാർശ്വസ്പർശിയാകുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ വികാരവിചാരങ്ങൾ ഈ ഇടുങ്ങിയ സീമകളിൽ നിലകൊള്ളുകയില്ല. എന്നു തന്നെയുമല്ല, നവരസസിദ്ധാന്തം കാവ്യത്തിന്റെ വൈചിത്ര്യത്തെയും നിഹനിക്കുന്നുണ്ട്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വിവിധവികാരപ്രകടനത്തിനു നവരസങ്ങൾ അശക്യങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതനാടകങ്ങളൊന്നിലും തന്നെ സംഭവങ്ങൾ രംഗത്തിൽ പ്രദർശിതങ്ങളാകുന്നില്ല. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണംമൂലമാണു ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇതു പാശ്ചാത്യനാടകങ്ങളുമായി സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു പ്രധാന വ്യത്യാസമാണ്. സംഭവശൂന്യത ഭാരതീയനാടകങ്ങളുടെ അസാരസ്യത്തിന് ഒരു പ്രധാന ഹേതുവാണ്.

എന്നാൽ പ്രതിപാദനഭംഗിയിൽ ശരിയായ നിഷ്കർഷയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുത സ്മരണീയമാണ്. വചോവിലാസത്തിനു മകുടോദാഹരണങ്ങളായി പല നാടകങ്ങളും പരിശോഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നതും വിശേഷിച്ചുവധേയമാണ്. എന്നാൽ, അവയിലും, പ്രധാന ഘടകങ്ങൾ, പഴയതുതന്നെയാണ്.

ലാളിത്യാദി ഗുണങ്ങൾ ദൃശ്യമാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആശയഗാംഭീര്യം കുറവാണ്; ശബ്ദാലങ്കാരസന്നിവേശംകൊണ്ട് ശബ്ദഭംഗി സാധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. സംഗീതാസ്വാദനം സാധിക്കുന്നതുമൂലം കവികൾ ഗദ്യത്തേക്കാളധികം പദ്യത്തേയാണിഷ്ടപ്പെടുന്നത്. വചോവിലാസപ്രദർശനത്തിനു പദ്യം ഗദ്യത്തെ അപേക്ഷിച്ച് കൂടുതൽ സന്ദർ

വും പ്രദാനം ചെയ്യുമല്ലൊ. തദ്വിധം, ഇതിവൃത്തം, കഥാപാത്രം, രസം, രംഗം എന്നിവയിലുള്ള വൈചിത്ര്യവിഹീനത്വം സംസ്കൃതനാടകങ്ങളുടെ ഗുണോല്ക്കർഷത്തെ, അദ്യാപി, അധഃകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല. ഇപ്രകാരം സംസ്കൃതനാടകപ്രസ്ഥാനം ചലനരഹിതമായി, യാതൊരു പരിവർത്തനവും കൂടാതെ നിലകൊള്ളുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ജീവൻ ചലനമാണ്. ഡാർവ്വിന്റെ പരിണാമവാദവും, ഐൻസ്റ്റീന്റെ സിദ്ധാന്തവും, വേദാന്തശാസ്ത്രവും എല്ലാംതന്നെ ഈ തത്വത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്നു.

നാടകനിർമ്മാണം നമുക്കുള്ള അനുകരണത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നിരുന്നാലും, പ്രാചീനദൃശ്യകാവ്യങ്ങൾക്ക് വിശ്വസാഹിത്യവുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഏതെല്ലാം വിധത്തിലുള്ള വൈശിഷ്ട്യാഭാവങ്ങളുണ്ടെന്നിരുന്നാലും, ഇതിൽക്കൂടി ഭാരതീയർക്ക് ഇതരരാജ്യക്കാരിൽനിന്നുള്ള വിശേഷം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

ഈജിപ്തുകാർ അതീവ സംസ്കാരസമ്പന്നന്മാരായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവരുടെ ഉൽകൃഷ്ടചരിത്രത്തിൽ നാടകനിർമ്മാണത്തിനും നാട്യശാസ്ത്രനൈപുണ്യത്തിനും സ്ഥലം കാണുന്നില്ല. അറബികൾക്കും പേർഷ്യാക്കാർക്കും മഹത്തായ ഓരോ സാഹിത്യങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും മുൻകാലങ്ങളിൽ നാടകകർത്താക്കന്മാരായി നാം ആരേയും അവിടെ കാണുന്നില്ല. ഏതാണ്ട് ഇതുപോലെ തന്നെയായിരുന്നു യൂറോപ്പിലേയും സ്ഥിതി. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മാത്രമേ നാടകാഭിനയത്തിന്റെ പ്രഥമപ്രവേശം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു. യവനദേശത്ത് 'ആറ്റിക്ക' എന്ന സ്ഥലത്തു മാത്രം പ്രാക്തനകാലങ്ങളിൽ തന്നെ നാടകകർത്താക്കന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. സ്പെയിൻകാരും പോർത്തുഗീസുകാരും അയൽപക്കക്കാരാണെങ്കിലും, പോർത്തുഗീസുകാർക്ക് ഇന്നും നാടകസാഹിത്യം ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മറ്റു വിവിധ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും, എന്നു തന്നെയല്ല, തത്വശാസ്ത്രത്തിലും, വിശേഷാത്തരപ്രഖ്യാതി സമാർജ്ജിച്ച ജർമ്മൻകാർക്കുകൂടി രൂപകസാഹിത്യത്തിൽ പ്രസ്താവ്യമായ സ്ഥാനമില്ല. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ന്യൂനതക്കവകാശമില്ല. സാഹിത്യസാമ്രാജ്യാധിപനായ ആ കലാകാരന്റെ—ഷേക്സ്പിയറുടെ—ജനനംകൊണ്ടുതന്നെ ഹൗണീദേവി പുണ്യവതിയായിത്തീർന്നു.

എന്നാൽ ഭാരതീയരാണ്—മററനേകകാര്യങ്ങളിലെന്നപോലെ തന്നെ—ഈ വിഷയത്തിലും ലോകമാന്യന്മാർ. കാളിദാസാദികളുടെ നാടകങ്ങൾക്ക് ഭൂമണ്ഡലത്തിലെ ഏതു സാഹിത്യത്തിലേയും ഉത്തമകൃതികളോടു താരതമ്യം ചെയ്തുനോക്കിയാലും, പരാജയം സംഭവിക്കയില്ലെന്നു പാശ്ചാത്യന്മാർപോലും സശിരഃകമ്പം സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്ന ആളാണെന്നു പാശ്ചാത്യർപോലും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള കാളിദാസൻ, അന്നു പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഭാസൻ, സൌമില്ലൻ, കവിപുത്രൻ എന്നിവരുടെ വിശിഷ്ടനാമങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രാചീനത്വം നോക്കുക! മഹാഭാഷ്യത്തിൽ ഒരു 'കംസവധ'നാടകത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഷ്യകാരനായ പതഞ്ജലി ക്രിസ്ത്വാബ്ദത്തിനു രണ്ടു ശതാബ്ദങ്ങൾ മുമ്പാണു ജീവിച്ചിരുന്നത്. ഇതോടുകൂടി, വളരെ പൌരാണികമെന്നു സർവ്വസമ്മതമായ ഭരതന്റെ നാട്യശാസ്ത്രത്തിൽ പറയപ്പെടുന്ന നാടകാഭിനയസാമഗ്രികളുടെ വിവരണവും വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, ക്രിസ്തു ജനിക്കുന്നതിന് എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ നാടകനിർമ്മാണം ഭാരതത്തിൽ ധാരാളമായി പ്രചരിച്ചിരുന്നുവെന്ന് സുസ്പഷ്ട

മാകുന്നതാണ്. ഭരതൻ നാട്യശാസ്ത്രകാരന്മാരിൽ ഒടുവിലത്തെ ആളായിരുന്നുവെന്നുള്ളതും വിശേഷിച്ചവധാര്യ്യമാണ്.

[ഈ ലേഖനത്തിൽ വളരെ അവാസ്തവപ്രസ്താവങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു—*Ed.*)

ആ രത്നഹാരം or ശാരദ

P. S. Gopinathan Nair, II Class.

മനോഹരമായ ഒരു സായാഹ്നം. അസ്തമനസൂര്യ്യന്റെ ചെങ്കതിരുകൾ പ്രകൃതിദേവി പൂർവ്വാധികം ആകർഷകമായിത്തീർന്നു. അന്നു "സുരേന്ദ്രൻ" പതിവനുസരിച്ചു വന്നുചേർന്നില്ല. ശാരദയ്ക്കു അല്പം മനശ്ചാഞ്ചല്യം ഉണ്ടായി. അവൾ അക്ഷമയായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏകദേശം ഒരുനാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സുസ്മേരവദനനായ ഒരു കോമളയുവാവു അവിടെ കയറിവന്നു. ശാരദയുടെ വദനം സന്തോഷത്താൽ തുടുത്തു. അവൾ അകത്തുപോയി അദ്ദേഹത്തിനു കാപ്പി കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. കാപ്പികുടി കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം സുരേന്ദ്രൻ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു.

സുരേന്ദ്രൻ—ശാരദേ! നമ്മുടെ വക്കീൽസാറു ഒരു വിരുന്നുസല്ക്കാരം നടത്തുന്നുണ്ടു്. അതിനു നിന്നെക്കൂടി ക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ശാരദ—(പരിഭവസ്വരത്തിൽ) അതുകൊണ്ടു് എനിക്കെന്താ? നാലുപേരുടെ മുമ്പിൽ പോകാനുള്ള വേഷവിധാനങ്ങളൊന്നും എനിക്കില്ലല്ലോ.

സു:—അതുകൊണ്ടു്, എന്തു വേണമെന്നാണു് "ശാരി" പറയുന്നതു്?

ശാ:—പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഫലമില്ലല്ലോ.

സു:—ഫലമില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കാറായില്ലല്ലോ: ഒന്നു പറഞ്ഞേക്കണം.

ശാ:—വേണ്ടപോലെയുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം എനിക്കു വേണം. കൂടാതെ, ഒരു രത്നമാലയും മററും ഇല്ലാതെ ഞാൻ വരുന്നില്ല.

സുരേന്ദ്രൻ കഠിനമായി പശ്ചാത്തപിച്ചു. തന്റെ പ്രാണപ്രേയസിയുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സാധിച്ചുകൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു് അയാൾ സന്തപിച്ചു. എന്നാൽ ഇതൊന്നും വേണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു് പോകാമെന്നു വച്ചാൽ തന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു് വേരൂന്നിയിരുന്ന ആ പ്രേമം—അതേ! അതു് അനുവദിക്കുകയും ഇല്ല. ഒടുവിൽ അയാൾ തന്റെ പ്രിയതമയുടെ ആഗ്രഹനിവൃത്തിയ്ക്കു് ഒരു വഴി കണ്ടുപിടിച്ചു്, ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

സു:—ആകട്ടെ, ശാരദേ! നീ എന്നോടു് എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരാളെപ്പററി പറയാറുണ്ടായിരുന്നില്ലേ! ഏതോ ഒരു പേഷ്ക്കാരുടെയോ മറേറാ മകൾ....അയ്യോ! എന്താണു് നിന്റെ ആ സ്നേഹിതയുടെ പേരു്?....

ശാ:—എന്തിനാണു് "കമല"യുടെ പേർ അന്വേഷിക്കുന്നതു്? വിവാഹം ചെയ്യാനോ മറേറാ പോകുന്നുണ്ടോ?

സു:—അതേ! അതേ! കമല! നിനക്കു് എപ്പോഴും കളിയാണല്ലോ. നീ കമലത്തിനോടു് രത്നമാലയും മററും വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു് വിരുന്നുസല്ക്കാരത്തിനു പോകണം. പിന്നീടു് അതു കൊടുത്താൽ മതിയല്ലോ.

അല്പം വിസമ്മതത്തോടുകൂടിയെങ്കിലും ശാരദ തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

സ്ത്രീസഹജമായ ആഭരണാദികളിലുള്ള ഭ്രമംകൊണ്ടും, വിരുന്നുസല്ക്കാരത്തിനുപോയി തന്റെ സൌന്ദൎയ്യധോരണി പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹംമൂലവും, ശാരദ തന്റെ ഹൃദയവല്ലഭന്റെ നിൎദ്ദേശപ്രകാരം രത്നമാലയും മററും വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു. വിരുന്നുസല്ക്കാരദിനം സൎവ്വാഭരണവിഭൂഷിതയായി, ദൈവദത്തമായ തന്റെ സൌന്ദൎയ്യത്തിന് ആവുംവിധത്തിൽ മാററുകൂട്ടി, തന്റെ പ്രിയതമനോടുകൂടി, ശാരദ വക്കീൽസാറിന്റെ ഭവനത്തിൽ എത്തി. യൌവ്വനയുക്തയായ ആ തരുണീരത്നം എല്ലാവരുടേയും സംഭാഷണവിഷയമായിത്തീൎന്നു.

വിരുന്നുസല്ക്കാരം വളരെ കെങ്കേമമായി കഴിഞ്ഞു. സന്തോഷസമേതം എല്ലാവരും പിരിഞ്ഞുതുടങ്ങി. "ശാരദ"യും തന്റെ ആത്മവല്ലഭനോടുകൂടി അവിടെനിന്നും തിരിച്ചു. ആ നവദമ്പതികൾ പല കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും സരസമായി സംഭാഷണം ചെയ്തു. ആനന്ദസമുദ്രത്തിൽ ആറാടിയിരുന്ന ശാരദ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

ശാ:---- നിൎവ്വികാരന്മാരായ ചില തത്വാന്വേഷികൾ ലോകം ദുഃഖപൂൎണ്ണമായ ഒന്നാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഓൎക്കുമ്പോൾ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. എനിക്കാകട്ടെ, അത് വികസിച്ച റോസാപ്പുഷ്പംപോലെ മനോഹരവും, സുന്ദരവും ആയി തോന്നുന്നു.

സു:—ഞാൻ ആ അഭിപ്രായത്തോട് യോജിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. സുഖവും, ദുഃഖവും ഇടകലൎന്ന ഒരു ലോകമാണ് ഇത്.

"അഴലും സുഖവും സ്ഫുരിപ്പതും,
നിഴലും ദീപവുമെന്നപോലവെ,"

എന്ന കവിവാക്യം ശരിയാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ഇത്രയുമായപ്പോഴേക്കും അവർ അവരുടെ വസതിയോട് അടുത്തു. അവർ സംഭാഷണം തുടൎന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്ന്, ശാരദ "അയ്യോ" എന്ന ഒരു ദീനസ്വരം പുറപ്പെടുവിച്ചു. കമലത്തിനോടു വാങ്ങിയ രത്നമാല കാണുന്നില്ല. അവൾ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചുതുടങ്ങി. സുരേന്ദ്രൻ അവളെ സമാധാനപ്പെടുത്തി പരിസരപ്രദേശങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ചു. സുരേന്ദ്രൻ വക്കീൽസാറിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പോയി അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തി. ഫലം തഥൈവ. ആദ്ദേഹം തിരിയെ വന്നു അവർ അത്യഗാധമായ നിരാശാഗൎത്തത്തിലേക്കു താണു. ശാരദയുടെ "മനോഹരവും സുന്ദരവും ആയ ലോകം" അന്ധകാരമയമായിട്ടാണ് അവൾക്കു ഇപ്പോൾ തോന്നിയത്. എത്ര പെട്ടെന്നാണ് അവരുടെ സ്ഥിതി വ്യത്യാസപ്പെട്ടത്. അവരുടെ ശോചനീയ സ്ഥിതി! അഹോ! ഓൎക്കുവാൻകൂടി വയ്യ! രത്നമാലയുടെ വിലയോ? 10000 രൂപാ!!! നോക്കണേ ലോകത്തിന്റെ തകിടംമറിച്ചിൽ!!

* * *

സുരേന്ദ്രൻ വലിയ പരുങ്ങലിലായി. രത്നമാലയും മററും എല്പിക്കാനായി കമലം ആളയച്ചു. അയാൾ ചില ബാങ്കുകളിൽനിന്നും ഭീമമായ തുകകൾ കടം എടുത്തു ദയാലുക്കളായ മററു പലരിൽനിന്നും പ്രോമനോട്ടുമുഖാന്തിരം രൂപാ വാങ്ങി. എല്ലാംകൂടി രത്നമാല വാങ്ങുന്നതിനുള്ള രൂപാ തികഞ്ഞു. സുരേന്ദ്രൻ പല ഷാപ്പുകളിലും അന്വേഷിച്ചു. ഒടുവിൽ പൊയ്പ്പോയതിനു ഏകദേശ സാമ്യം ഉള്ള ഒരെണ്ണം അയാൾ കണ്ടെത്തി. തന്റെ പ്രിയതമയുടെയും തന്റെയും മാനസംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി അയാൾ ആ മാല വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു. ആ ദമ്പതികൾ തങ്ങളുടെ ഭാവിയെപ്പററി ആലോചിച്ചു. അതു ദുഃഖപൂൎണ്ണവും, അന്ധകാരമയവുമായിട്ടാണ് അവൎക്കു തോന്നിയത്.

അടുത്ത ദിവസംതന്നെ ശാരദ രത്ന

മാലയും മററാഭരണങ്ങളും തിരിയെ കൊണ്ടു കൊടുത്തു. "കമല"യാകട്ടെ, ശാരദയിലുള്ള വിശ്വാസംമൂലം അവയൊന്നും പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തില്ല. അവൾ തിരിയെ വന്നു. എന്തോ വലുതായ ഒരു ഭാരം തന്നിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞിട്ടും ശാരദയ്ക്കു് ആശ്വാസത്തിനു പകരം, തീവ്രമായ മനോവേദനയാണുണ്ടായതു്.

* * *

വത്സരം മൂന്നു കഴിഞ്ഞു. ഹാ! പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാരേ! മദ്ധ്യവയസ്കയായ ശാരദയെ ഒന്നു നോക്കണം! 60 വയസ്സായ ഒരു പടുകിഴവിയാണെന്നു് ആരും പറയും. പോരെങ്കിൽ അവൾ ഒരു വിധവയുമാണു്. അവളെ പ്രാണതുല്യം സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ആ ഭർത്താവു് അകാലമരണം പ്രാപിച്ചു. ഇപ്പോഴത്തെ അവളുടെ തൊഴിലോ? അതിലും കഷ്ടം! അവൾ ഒരു ഹോട്ടലിലെ വേലക്കാരിയാണു്.

ശാരദ, തന്റെ സന്തോഷപ്രദമായ ഭൂതകാലങ്ങളെ ഓർത്തു് കണ്ണുനീർപൊഴിക്കാത്ത ഒരു ദിനംപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രാണനാഥനും ഒരുമിച്ചു് സ്വൈരസല്ലാപം ചെയ്ത ആ മനോഹരനിമിഷങ്ങൾ — ആനന്ദസമ്പൂർണ്ണമായ മധുവിധു—ദുഃഖത്തിന്റെ കണികപോലും ഇല്ലാതെ കഴിച്ച അനന്തരജീവിതം—ഇതെല്ലാം ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ അവളുടെ മനസ്സിൽകൂടി പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ ശാരദ ഒരു റൊട്ടിക്കഷണവും കടിച്ചു തിന്നുകൊണ്ടു് തെരുവീഥിയിൽകൂടി പോകുകയായിരുന്നു. ആ തെരുവിൽകൂടി അവളെപ്പോലെയുള്ള അനവധി നികൃഷ്ടജീവികൾ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതേസമയംതന്നെ സ്വർണ്ണാഭരണവിഭൂഷിതകളായ അനേകം കാമിനീമണികൾ അവളെ കടന്നു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അവരിൽനിന്നും ഒരു കരുണാകടാക്ഷംകൂടി ലഭിക്കുന്നില്ലല്ലോ എന്നോർത്തു് അവൾ പശ്ചാത്തപിച്ചു. അടുത്തനിമിഷം, താനും ഒരു കാലത്തു ഇപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഓർത്തു് ആശ്വസിച്ചു. കുറേദൂരം നടന്നപ്പോൾ, അവൾ തനിക്കെതിരായി ഒരു മോഹനഗാത്രി വരുന്നതു കണ്ടു. ആ മുഖം, അവൾക്കു വളരെ പരിചയമുള്ളതായി തോന്നി. ശാരദ അടുത്തുചെന്നു് "കമലം" എന്നു വിളിച്ചു. അവളുടെ ആത്മസുഹൃത്തായിരുന്ന കമലം തന്നെയായിരുന്നു അതു്. കമലം തിരിഞ്ഞുനിന്നു. ഒരത്ഭുതഭാവമാണു് കമലത്തിന്റെ മുഖത്തുണ്ടായതു്. ആ സാധ്വീമണി വളരെ താഴ്ന്ന സ്വരത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

കമലം :—സഹോദരി! ഞാൻ ഓർക്കുന്നില്ലല്ലോ. വളരെ പരിചയമുള്ളതായി തോന്നുന്നു.

ശാരദ :—കമലം! നിന്റെ സ്നേഹിത ശാരദയെ ഓർക്കുന്നില്ലേ?

കമലം ശാരദയുടെ കൈക്കു് കടന്നു പിടിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "ശാരദേ! എന്റെ തെററു് ക്ഷമിക്കണം. നിന്റെ സ്ഥിതി ഇപ്രകാരമാകാൻ കാരണം എന്തു്?

ശാരദ :—ഹാ! കമലം! അന്നു ഞാൻ വാങ്ങിയ രത്നമാല പൊയ്പ്പോയി. പിന്നീടു് 10000 രൂപാ കടംവാങ്ങിയാണു് അതു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു തന്നതു്. കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം....മരിച്ചു. കടക്കാർ വീടുംമററും വിററുകൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തു. ഞാൻ ഇപ്പോൾ, ഒരു ഹോട്ടലിൽ.......വേലക്കാരിയാണു്.

കമലം :—കഷ്ടം! ശാരദേ, ഞാൻമൂലം ഭവതിക്കു് ഈ സ്ഥിതി വന്നല്ലോ. ഞാൻ കഠിനമായി വ്യസനിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയേണ്ടു. എന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന രത്നമാലയ്ക്കു് 500 രൂപായേ വിലയുള്ളു. അതു് വെറും "ഇമിറേഷൻ" മാത്രമായിരുന്നു.

ശുഭം!!!

യുദ്ധതമസ്സ് ലോകമാസകലം വ്യാപിച്ച്, മനുഷ്യനെക്കൊണ്ട് പൈശാചികനൃത്തം വെയ്യിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ, ലോകത്തിന്റെ ഭാവി എന്തായിരിക്കും എന്ന് സകലരും ആശങ്കാപൂർവ്വം ആരായുന്നുണ്ടായിരിക്കും. "ലോകം എങ്ങോട്ട്" എന്ന ചോദ്യം സകല മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളേയും അലട്ടുന്ന ഒന്നാണ്. സാമ്രാജ്യദുഷ്പ്രഭുത്വത്തിന്റെയും, ഫാസിസത്തിന്റെയും മരണഗോഷ്ടി ആണ് ഇന്നത്തെ ഈ യുദ്ധം. മനസ്സ് മടുക്കുന്നതുവരെ കൊല ചെയ്യാനുള്ള സൌകര്യം മനുഷ്യന് ഇപ്പോഴുണ്ട്. അവന് തൃപ്തിയാകുന്നതുവരെ ഹിംസ ചെയ്തുകൊള്ളണം. മേലാൽ ഇതു സാദ്ധ്യമല്ലായിരിക്കും. ഭാവിലോകം അതിന് ഇടം ഇടുകയില്ല. ഘോരമായ സമരമാരി ഇതോടുകൂടി അവസാനിക്കും. ലോകം ഹിംസാരഹിതമായി ചമയും.

ഇന്നത്തെ മനുഷ്യസമുദായത്തെ മുതലാളികൾ എന്നും തൊഴിലാളികൾ എന്നും രണ്ടായി തരം തിരിക്കാം. മുതലാളികൾ എന്നു പറയുന്നവരുടെ ജീവിതം സുഖകരമാക്കുന്നതിന് തൊഴിലാളികൾ വേല ചെയ്യണം—പട്ടിണികിടന്നുകൊണ്ടു വേല ചെയ്യണം. ലോകത്തുള്ള സകല സുഖസൌകര്യങ്ങളും മുതലാളിമാർക്കു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. ധാന്യങ്ങളും ഫലങ്ങളും എങ്ങിനെ മനുഷ്യന് ആഹാരസാധനങ്ങളായിത്തീരുന്നുവോ, അതുപോലെ ഈ വകക്കാരുടെ സുഖജീവിതത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിന് തൊഴിലാളികളുടെ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ വ്യയം ചെയ്യണമെന്നാണു ഇരിക്കുന്നത്. ഇവർ (തൊഴിലാളികൾ) പട്ടിണി കിടന്നു പൊരിയുമ്പോൾ മുതലാളിമാർ സുഖലോലുപരായി കഴിയുന്നു; നിശാസമയങ്ങളിൽ നിദ്രചെയ്യുന്നതിന് ഒരു ചെററക്കുടിലു പോലുമില്ലാതെ ആ പാവം വലയുമ്പോൾ ഈ യജമാനന്മാർ രമ്യഹർമ്മങ്ങളിൽ, ആനന്ദദായകങ്ങളായ സാഹചര്യങ്ങളോടുകൂടി ഉന്മേഷപൂർവ്വം ജീവിക്കുന്നു. മഹാരോഗങ്ങളാൽ ഗ്രസ്തരാണെങ്കിലും, ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനോ, ചികിത്സിക്കുന്നതിനോ ആളില്ലാതെ ഒരു കൂട്ടർ വലയുമ്പോൾ, ഇതരർ സേവകസംഘങ്ങളോടും, ആരോഗ്യദായകങ്ങളായ ചുററുപാടുകളോടും കൂടി ജീവിക്കുന്നു. ഇന്നു ലോകത്തിൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന സകല ചീത്തത്തരങ്ങൾക്കും നിദാനം അതൃപ്തികരമായ ഈ ധനവിഭജന സമ്പ്രദായമാണ്. ധനവാനെന്നും, നിർദ്ധനനെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം എന്നു ലോകത്തിലില്ലാതായിത്തീരുന്നുവോ, അന്നു മാത്രമേ ലോകത്തുനിന്നു അക്രമവും അന്യായവും തിരോഭവിക്കയുള്ളു.

മനുഷ്യൻ ഹിംസാപ്രണയി അല്ല. പക്ഷെ ചുററുപാട് അവനെ ഹിംസാവിമുഖനല്ലാതാക്കുന്നു. ഷോളോക്കോവ് (Sholokhov) എന്ന റഷ്യൻ സാഹിത്യകാരന്റെ "ടിഖിഡോൺ" (Tikhi Don) എന്ന കൃതിയിലെ നായകനായ ഗ്രിഗർ (Gregor) ഈ തത്വം വെളിവാക്കുന്നു. ഗ്രിഗർ ഒരു യോദ്ധാവായിതീരുന്നു. റഷ്യാക്കാരും, ജർമ്മൻകാരുമായുണ്ടായ ഒരു ചെറിയ സമരത്തിൽ ജർമ്മൻകാർ പരാജിതരായി. ഗ്രിഗർ ഒരു ജർമ്മൻ ഭടനെ പിൻതുടർന്ന് കൊല ചെയ്തു. ആ ജർമ്മൻകാരന്റെ ഗളത്തിൽനിന്നു പ്രവഹിച്ച ചുടുചോര ഗ്രിഗറെ അന്ധനാക്കി. അയാളുടെ ഹൃദയം വിറച്ചു. അക്ഷികൾ അശ്രുകലുഷിതങ്ങളായി. അയാൾ നിശ്ചലനായി നിന്നുപോയി. താൻ ഒരു മനുഷ്യജീവിതത്തെ അസ്തമിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ അയാളുടെ സകല നാഡികളും പ്രവർത്തനശൂന്യങ്ങളായി ഭവി

ച്ചു. ദിവസങ്ങൾ ചിലതു കഴിഞ്ഞു. ഗ്രിഗർ ഇപ്പോൾ സദാസമയവും യുദ്ധക്കളത്തിലാണ്. മരണസമയത്തു മനുഷ്യൻ കാട്ടുന്ന വികൃതചേഷ്ടകളോ, ബഹുശതം മനുഷ്യവക്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നും അനുസ്യൂതമായി നിർഗ്ഗളിക്കുന്ന ദീനരോദനങ്ങളോ അയാളെ ഇളക്കുന്നില്ല. ഇതാണ് ചുററുപാടുകൾക്ക് മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ വരുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഭീകര മാററം.

എങ്ങിനെ എങ്കിലും ജീവിക്കണമെന്നാണ് മനുഷ്യന്റെ ആശ. ജീവിക്കുവാൻവേണ്ടി എന്തു നീചപ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനും അവൻ തയ്യാറാണ്. ഒരുവൻ സുഖമായിജീവിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ അയൽക്കാരൻ ദുരിതപൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുന്നു. ധനികന്റെ കുട്ടികൾ കളിപ്പാട്ടങ്ങൾക്കും, വിശേഷ വസ്തുക്കൾക്കും വേണ്ടി മുറവിളി കൂട്ടുമ്പോൾ, ഇവന്റെ കുട്ടികൾ വയറുപൊരിഞ്ഞിട്ട് കണ്ണീരൊഴുക്കുന്നു. തന്റെയും, അയൽക്കാരന്റെയും സ്ഥിതികൾക്കുള്ള വ്യത്യാസം അവന്റെ ഹൃദയത്തെ വജ്രകഠിനമാക്കുന്നു. അവൻ എന്ത് അക്രമത്തിനും, കൊലപാതകത്തിനുപോലും തയ്യാറാകും. ന്യായമായി—മാന്യമായി തൊഴിൽ ചെയ്താൽ അവനും അവന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും അഷ്ടികഴിക്കുവാനുള്ള വക കിട്ടുകയില്ല. നേരം വെളുത്താൽ വൈകുന്നതുവരെ വേല ചെയ്തിട്ട് കൂലിക്കുവേണ്ടി വരുന്നസാധു കൂലിക്കാരന്റെ അടുത്ത് "നാളെയാകെട്ടെ" എന്നു പറയുന്നതിന് ഈ യജമാനന്മാർക്കു യാതൊരു വിഷമവും ഇല്ല. വെറും കയ്യോടെ അവൻ വീട്ടിലേക്കു ചെല്ലുമ്പോഴത്തെ പരിതാപകരമായ അവസ്ഥ ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, അവന്റെ ഹൃദയം കക്കശമാകുന്നതിനോ, അവനു മുതലാളി വർഗ്ഗത്തോടു വിദ്വേഷം ജനിക്കുന്നതിനോ, അവനെ കുററപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഹൃദയമുള്ള ഒരുവനും സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ മുതലാളിയുടെ സുഖസൌകര്യങ്ങളെ ലാക്കാക്കി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള നിയമം, അതിന്റെ കരാളകരങ്ങൾ നീട്ടി അവനെ കൂരിരുൾ നിറഞ്ഞ കാരാഗൃഹത്തിലേക്കു തള്ളുകയാണ് സാധാരണ ചെയ്യുന്നത്. അവന്റെ അനാഥരായ കുടുംബാംഗങ്ങളെ കുറിച്ച് ഈ നിയമാധികാരികൾ യാതൊന്നും അന്വേഷിക്കുന്നില്ല. ഇവരെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ ന്യായാസനത്തിന്റെ മുൻപിൽ തലകുനിച്ച് നിൽക്കുന്ന കാഴ്ച, ആലോചിച്ചാൽ കാണാവുന്നതാണ്.

വള്ളത്തോൾ പറയുന്നതുപോലെ :—

"ചെങ്കോലുകൾ തൻ പെരുമ താണു തുടങ്ങി, മേലിൽ
മർത്ത്യനു മർത്ത്യനടിപെട്ടു കിടക്കുകില്ല ;
ഉദ്ബുദ്ധമായ് പ്പിറുപിറുക്കുവതുണ്ടിവന്റെ—
യാത്മാവു ലോകമിതയാൾക്കുമെനിക്കുമൊപ്പം."

ഈ സമത്വബോധം ലോകമാസകലം താമസിയാതെ വ്യാപിക്കും. അതായത് ലോകർ മുഴുവൻ "സോഷ്യലിസ"ത്തിന്റെ പരമമായ ആവശ്യം മനസ്സിലാക്കും. മുതലാളിത്വത്തെ ബഹിഷ്കരിച്ച്, തൽസ്ഥാനത്തു സോഷ്യലിസത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് അതിഭയങ്കരമായ ഒരു വിപ്ലവം ഉണ്ടാകണം. അനേകമനേകം ജീവിതത്തെ അതിൽ ബലികഴിക്കേണ്ടി വരും. പക്ഷെ അത് മനുഷ്യസമുദായോന്നമനത്തിലാണെന്ന് ഏവർക്കും ആശ്വാസപ്പെടാം. ചിലർക്ക് ഇതൊരു കഥയില്ലാത്ത സ്വപ്നമായി തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ അതങ്ങിനെ അല്ല. എന്തെന്നാൽ ഇന്നു ലോകത്തിലുള്ള "കമ്യൂണിസ്റ്റ്"കളുടെ സംഖ്യയോ, ശക്തിയോ എത്രമാത്രമുണ്ടെന്ന് ആർക്കും അറിയാൻ വയ്യ. അവർ ഓരോ ദിവസവും എത്ര ഹൃദയത്തിലാണ് വിപ്ലവബീജം വിതയ്ക്കുന്നത് എന്നും ആർക്കും

അറിവില്ല. എന്നാൽ എല്ലാവക്കും ഒന്നറിയാം. അതായത് "കമ്യൂണിസ്ററ"കൾ എന്നൊരു വകക്കാരുണ്ടെന്നും, അവർ നിയമത്തിൻെറ പിടിയിൽ അമരാതെ ശ്രദ്ധമായി എന്തെല്ലാമോ ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്നും. അതിൻെറ ഫലം അനുഭവിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ മാത്രമെ ഇവരുടെ പ്രവത്തനത്തിൻെറ പരിമിതി എത്ര വിശാലമാണെന്നുള്ളത് സാമാന്യലോകത്തിന് മനസ്സിലാകയുള്ളു.

"സോഷ്യലിസ"ത്തിൻെറ വിജയപതാക ലോകമാസകലം പാറിത്തിളങ്ങുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ വേറെ ഒരു ആശാജനകമായ സംഭവംകൂടി ഉണ്ടായേക്കാം. അതായത് വിവിധകാലദശകൾ, വിവിധ ദേശങ്ങൾ, വിവിധജനങ്ങൾ എന്നിവ ഒന്നിച്ചിണങ്ങി നില്ക്കുന്ന അവസ്ഥ. അപ്പോൾ മനുഷ്യസേവനമാണ് ഏററവും മഹത്തായ പുണ്യകമ്മമെന്ന് ഓരോ വ്യക്തിയും മനസ്സിലാക്കി, മനുഷ്യനെ ഏകഭാവേന സ്നേഹിക്കുവാനും സഹായിക്കുവാനും തുനിയും. നിറമോ, ഭാഷയോ, അതിത്തിയോ അതിനെ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയില്ല. ലോകത്തുള്ള സകല രാജ്യക്കാക്കും തുല്യമായ അവകാശങ്ങൾ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ തയാറുള്ള ഒരു സവ്വരാജ്യസഖ്യസഭ രൂപീകൃതമാകും. അതിൻെറ പരിണതഫലമായിട്ട് അഹിംസയും, അക്രമരാഹിത്യവും സകലയിടത്തും കളിയാടും. ലോകം സംസ്കാരസമ്പന്നവും, മലിനരഹിതവും ആയ ഒരു ഭാവിയിലേക്ക് ത്വരിതഗമനം ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ ഭാസുരമോഹനമായ ഒരു ഭാവിയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് നാമെവരും കടപ്പെട്ടവരാണ്. അതിനാൽ നമ്മുടെ കത്തവ്യനിവ്വഹണത്തിനായി, നമുക്കെല്ലാവക്കും തയാറാകാം.

P. Gopalakrishna Pillai,
Class IV.

"ചിരി"

ഒരിക്കലെങ്കിലും കരയാത്ത മനുഷ്യൻ ലോകത്തിലില്ല ; അതുപോലെതന്നെ ഒരിക്കലെങ്കിലും ചിരിക്കാത്തവരുമില്ല. ഭ്രാന്തന്മാർ പോലും, അത്ഥമില്ലാതെയാണെങ്കിലും, പലപ്പോഴും ചിരിക്കാറുണ്ട്. മൃഗങ്ങൾ ചിരിക്കാറില്ലത്രേ. എന്തായാലും ചിരിക്കാത്തയാൾ തീച്ചയായും ഒരു മൃഗം തന്നെ.

എല്ലാവരും ചിരിക്കുമെങ്കിലും പലരുടെയും ചിരി പലതരത്തിലാണ്. ചിലക്കു മന്ദഹസിക്കുന്നതാണിഷ്ടം ; വേറെ ചിലക്കു 'ഹ! ഹ! ഹ!' എന്നു തുറന്നു ഉച്ചത്തിൽ ചിരിക്കണം. മററു ചിലക്കു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചേമതിയാവൂ. വാതുറന്നു ചിക്കുണ്ണിയെപ്പോലെ പല്ലു മുഴവൻ വെളിയിൽ കാണിച്ചും എന്നാൽ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെയും ചിരിക്കുന്ന കൂട്ടരുമുണ്ട്.

ചിരി പലവിധത്തിലുണ്ടെങ്കിലും 'പുഞ്ചിരി'യുടെ മാഹാത്മ്യം ഒന്നു വേറെ തന്നെയാണ്. "ഇന്ദിരാ തന്നുടെ പുഞ്ചിരിയായൊരു, ചന്ദ്രിക" മെയ്യിൽ പരക്കുമ്പോൾ മഹാവിഷ്ണുവിനു തന്നെ ഒരു നവ്യ തേജസ്സുണ്ടാകുന്നു. പല്ലു മുളയ്ക്കാത്ത ശിശുവിൻെറ ചിരി—മോണ കാണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആ മന്ദഹാസം— കണ്ടാൽ,

"അമ്മയ്ക്കു മാത്രമല്ലാക്കുമേ ചെന്നെടു-
ത്തുമ്മ വച്ചിട്ടുവാൻ തോന്നുമല്ലോ."

പല്ലുപോയ വൃദ്ധന്മാരുടെ ചിരിക്കും ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. മഹാത്മജിയുടെ നിഷ്കളങ്കമായ പുഞ്ചിരിയാണിതിനു മകുടോദാഹരണം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഛായാപടങ്ങളെല്ലാംതന്നെ പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവിനാൽ അലംകൃതമാണ്. പ

ക്കേ പുഞ്ചിരിയുടെ വിളയാട്ടം ഇവിടെയെങ്ങുമല്ല. പെൺകുട്ടികളുള്ള ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കണം എന്നാലറിയാം മന്ദഹാസത്തിന്റെ വിലയും നിലയും. ചീകി മിനുക്കി വാളന്റിഷ്ടു തലമുടി ചെമ്മരിയാടിന്റെ കൊമ്പുപോലെ ചുരുട്ടി നെററിയിൽ വച്ച്, മുഖമൊക്കെ 'കുട്ടിക്കുറാ പൗഡർ' കൊണ്ട് വെള്ളയടിച്ച്, സെൻററിൽ കുളിച്ച്, കണ്ണടയും, ഓട്ടോ ചുവട്ട വയ്ക്കുമ്പോഴും "ഷർ, ഷർ" എന്നു കരയുന്ന ഷൂസും ധരിച്ചു വരുന്ന ചില "ഓമനക്കുഴമ്പന്മാർ" എല്ലാ ക്ലാസ്സുകളിലും കാണും. മലയാളം പണ്ഡിതർ 'ആര്യദ്രാവിഡവാഗ്ജാതാ കേരളീയോക്തി കന്യകാ' എന്ന മതത്തെ സയുക്തികം ഖണ്ഡിക്കുമ്പോഴും, ഇംഗ്ലീഷ് ലക്ചറർ "ഹാംലററി"ന്റെ സ്വഭാവനിരൂപണം ചെയ്യുമ്പോഴും, ഇക്കൂട്ടർ ക്ലാസിൽ പെൺകുട്ടികൾ ഇരിക്കുന്ന ഭാഗത്തേക്കു നോക്കി അങ്ങനെ പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കാണാം. ഇതിനു പ്രതിഫലം വേണമെന്നവർക്കു നിർബ്ബന്ധമില്ല. കിട്ടിയാൽ വിരോധവുമില്ല. എന്നാൽ ഈ മാതിരി പുഞ്ചിരി ഇന്നോ ഇന്നലെയോ ഉണ്ടായതല്ല. അന്നു മുതല്ക്കേ ഉള്ളതാണ്. എന്നുമുതൽ? ആദാമപ്പൂപ്പൻ ഏദൻ തോട്ടത്തിൽ വിഹരിച്ച ആ കാലം മുതൽ. ആദ്യമായി 'ഹവ്വാ ദേവി'യെ കണ്ടപ്പോൾ ആ നരവംശസ്ഥാപകൻ ഉള്ളം കുളിർത്തു പുഞ്ചിരി തൂവിയിരിക്കണം. അങ്ങനെ 'ശൃംഗാരസ്മിതം' ഉൽഭവിച്ചു.

സ്ത്രീകൾക്കു ആവശ്യമെന്നു തോന്നുമ്പോഴൊക്കെ ലഭിക്കുന്ന ഒരു സ്വത്താണ് കണ്ണുനീരെന്ന് ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്; അഥവാ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും അതൊരു പരമാർത്ഥമാണ്. മന്ദഹാസത്തിന്റെ കാര്യവും ഏകദേശം ഇതുപോലെതന്നെയാണ്. ഒരു സ്ത്രീക്കു പെട്ടെന്നു മന്ദഹസിക്കുവാൻ കഴിയും; അതൊരു സാംക്രമികരോഗം പോലെ പുരുഷന്റെ മുഖത്തേക്കു പകരുകയും ചെയ്യും. 'താറാവിന്റെ നടപ്പിലും, പോത്തിന്റെ കിടപ്പിലും' കവിത കാണുവാൻ കവിഹൃദയം വേണം. പക്ഷേ കാര്യസിദ്ധിക്കായി ഭർത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ കണ്ണുനീർ തൂവുന്ന നവോഢയ്ക്കു അന്തർഗ്ഗതലാഭമുണ്ടാകുമ്പോൾ മുഖത്തുദിക്കുന്ന മന്ദഹാസത്തിലെ കവിത ഏതരസികനും അനുഭവിക്കാൻ കഴിയും.

സ്ത്രീകൾ പൊതുവേ കുന്ദേന്ദുമന്ദസ്മിതവും, അടക്കിയ ചിരിയുംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നവരാണെന്ന അഭിപ്രായം തെററാണ്. സൌകര്യം കിട്ടിയാൽ ഉച്ചത്തിൽ ചിരിക്കാൻ അവർക്കും ഉത്സാഹമുണ്ട്. ബാലികാബാലന്മാർക്കു പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നതിലാണ് കൌതുകം. എങ്കിലും അപ്പുഴപ്പോഴായി ചെഞ്ചുണ്ടുകൾ തെല്ലൊന്നു വിടർത്തി, ദന്തധാവള്യത്തെ സ്പഷ്ടമാക്കി, കവിൾത്തടങ്ങളിൽ ചില ചുഴികളോടെ ഉദയം ചെയ്യുന്ന സ്മിതം ആരെയാണ് ആനന്ദസമുദ്രത്തിൽ ആറാടിക്കാത്തത്?

ഗൌരവസ്വഭാവക്കാർ പ്രായേണ മന്ദഹാസപ്രിയന്മാരാണ്. ഹിററ്ലറുടെ മുഖത്തു വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടേ മന്ദഹാസം പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുള്ളൂ. സ്റ്റാലിൻ ചിരിച്ചാലും കണ്ണിന്റെ പ്രഭാമാന്ദ്യം നിമിത്തം അത്ര സ്പഷ്ടമാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മഹാത്മജിയുടെ മന്ദഹാസം സുപ്രസിദ്ധമാണ്. ജവഹർലാലിനും നന്നായി മന്ദഹസിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല ഛായാപടങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നു. ചിരിക്കാനും ചിരിപ്പിക്കാനും കഴിയുന്ന ആളാണ് രാജാജി.

"പച്ചച്ചിരി", "കൊലച്ചിരി", "കള്ളച്ചിരി" എന്നിങ്ങനെയും ചിരിക്കു ചില വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. പ്രസംഗപീഠത്തിൽ കയറി ഞെളിഞ്ഞുനിന്ന് അബദ്ധങ്ങൾ എഴുന്നെള്ളിച്ചിട്ട് അതു പരസ്യമാകുമ്പോൾ ചിരിക്കുന്ന ചിരിയാ

ണ് 'പച്ചച്ചിരി.' ക്ലാസ്സിൽ ആദ്യമായി വരുന്ന അദ്ധ്യാപകനെ വിഷമിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ധ്യേതാക്കൾ ചില മാർജ്ജാരസ്വരങ്ങളും മററും കരുതിക്കൂട്ടി പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ അദ്ധ്യാപകന്റെ മുഖത്തു ഒരു പച്ചച്ചിരി കാണാം. ഈ ചിരിക്കു ചുററും ഒരു 'മഞ്ഞളിപ്പു' തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നുണ്ടാവും. ഇനിയും ചിലരുടെ

"പുഞ്ചിരിപ്പൂത്തു കാന്തികൾ പൂനിലാവു
വണങ്ങണം
നെഞ്ചകത്തുള്ളുഴക്കോർത്താൽ വിഷം
പീയൂഷമായ്‌വരും." ഈ ചിരിയാണ് കൊലച്ചിരി. നമ്മോടു വിരോധമുള്ളപ്പോഴും മന്ദഹസിക്കുന്നവനെ സൂക്ഷിക്കണം. അവന്റെ ചിരി കൊലച്ചിരിയാണ്. കുട്ടികൾക്കു ചില 'കള്ളച്ചിരികളു'ണ്ടു. സ്ത്രീകളും ചിലപ്പോൾ ചില കള്ളച്ചിരി ചിരിക്കാറുണ്ട്. 'പരിഹാസച്ചിരി' എന്നൊരു മാരണമുണ്ട്. അയ്യോ! അതിനിരയായിത്തീർന്നവർക്കേ അറിയാവൂ അതിന്റെ തീവ്രത!

കാര്യംകൂടാതെ ചിരിക്കുന്നവരെയും കാര്യമുള്ളപ്പോൾ ചിരിക്കാത്തവരെയും ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കരുത്. എന്നാൽ ചിരിവന്നാലും ചിരിക്കരുതാത്ത ചില സന്ദർഭങ്ങളുണ്ട്; ചിരിക്കണമെന്നു തോന്നിയില്ലെങ്കിലും ചിരിക്കേണ്ട ചില സന്ദർഭങ്ങളുമുണ്ട്. ഒരു മേലുദ്യോഗസ്ഥനു ഹിമാലയൻ വിഡ്ഢിത്തം പററിയാലും കീഴുദ്യോഗസ്ഥൻ ചിരിച്ചുകൂടാ. പക്ഷെ സീനിയർ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഏതു ശുഷ്കഫലിതം പറഞ്ഞാലും ജൂനിയർ ചിരിച്ചേ മതിയാവൂ. ഒരിക്കൽ ഒരു ഇൻസ്പെക്ടരുടെ 'കൊച്ചമ്മയും', കാൺസ്ററബിളിന്റെ 'ഭാര്യയും' 'സേവ്യസേവികാ'ഭാവത്തിൽ ബീച്ചിൽ കൂടി നടക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു മാസം മുൻപു കോളേജിൽനിന്നു വെളിയിൽ വന്ന ബിരുദധാരിണിയായിരുന്നു കൊച്ചമ്മ; കാൺസ്ററബിളിന്റെ ഭാര്യ ഏഴാം ക്ലാസ്സുകാരിയും. ഞങ്ങൾ മൂന്നുനാലു പേർ അന്നും ബീച്ചിൽ കാററുകൊള്ളാനെന്ന വ്യാജേന ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സമീപമെത്തിയപ്പോൾ, കോളേജുജീവിതത്തെപ്പററി സ്മരിച്ചിട്ടോ എന്തോ 'ഹൈഹീൽഡ് ഷൂ"സിട്ടിരുന്ന പാദങ്ങൾ പരസ്പരം തട്ടി കൊച്ചമ്മ വീഴാൻ ഭാവിച്ചു. സംഭ്രമത്തിനിടയിൽ കൊച്ചമ്മയുടെ കണ്ണട താഴെ വീണുപോയി. കയ്യിലിരുന്ന 'ലേഡീസംബ്രല'യും താഴെ വീണു. അതൊക്കെ സഹിക്കാം, കോളേജുജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഞങ്ങളെ കാണിക്കാതെ വച്ചിരുന്ന ആ കോങ്കണ്ണു ഞങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടുപോയി. ഞങ്ങളൊക്കെ ഉച്ചത്തിൽ ചിരിച്ചു. കഷ്ടകാലത്തിനു—അല്ലാതെ എന്താണു പറയേണ്ടതു്—ആ കോൺസ്ററബിളിന്റെ ഭാര്യയും ഒന്നു ചിരിച്ചു. അന്നേ മൂന്നാം ദിവസം ഞങ്ങൾ പത്രത്തിൽ വായിച്ചു, കോൺസ്ററബിളിനെ "ചില ഔദ്യോഗിക വീഴ്ചകൾക്കായി" സസ്പെൻഡു ചെയ്തിരിക്കുന്നെന്നു. നോക്കണേ! ഒരു ചിരി വരുത്തിക്കൂട്ടിയ നാശം.

പി. ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ
Old Student

ണ് 'പച്ചച്ചിരി.' ക്ലാസ്സിൽ ആദ്യമായി വരുന്ന അദ്ധ്യാപകനെ വിഷമിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ധ്യേതാക്കൾ ചില മാർജ്ജാരസ്വരങ്ങളും മററും കരുതിക്കൂട്ടി പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ അദ്ധ്യാപകൻെറ മുഖത്തു ഒരു പച്ചച്ചിരി കാണാം. ഈ ചിരിക്കു ചുററും ഒരു 'മഞ്ഞളിപ്പു' തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നുണ്ടാവും. ഇനിയും ചിലരുടെ

"പുഞ്ചിരിപ്പൂത്തു കാന്തിക്കു പൂനിലാവു വണങ്ങണം
നെഞ്ചകത്തുള്ളുഴക്കോർത്താൽ വിഷം
പീയൂഷമായ് വരും."

ഈ ചിരിയാണ് കൊലച്ചിരി. നമ്മോടു വിരോധമുള്ളപ്പോഴും മന്ദഹസിക്കുന്നവനെ സൂ [illegible] ചിരിയാണ്. കുട്ടികൾക്കു ചില 'കള്ളച്ചിരി'കളുണ്ട്. സ്ത്രീകളും ചിലപ്പോൾ ചില കള്ളച്ചിരി ചിരിക്കാറുണ്ട്. 'പരിഹാസച്ചിരി' എന്നൊരു മാരണമുണ്ട്. അയ്യോ! അതിനിരയായിത്തീർന്നവർക്കേ അറിയാവൂ അതിൻെറ തീവ്രത!

കാര്യംകൂടാതെ ചിരിക്കുന്നവരേയും കാര്യമുള്ളപ്പോൾ ചിരിക്കാത്തവരേയും ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കരുത്. എന്നാൽ ചില ചിരിവന്നാലും ചിരിക്കരുതാത്ത ചില സന്ദർഭങ്ങളുണ്ട്; ചിരിക്കണമെന്നു തോന്നിയില്ലെങ്കിലും ചിരിക്കേണ്ട ചില സന്ദർഭങ്ങളുമുണ്ട്. ഒരു മേലുദ്യോഗസ്ഥനു ഹിമാലയൻ വിഡ്ഢിത്തം പററിയാലും കീഴുദ്യോഗസ്ഥൻ ചിരിച്ചുകൂടാ. പക്ഷെ സീനിയർ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഏതു ശുഷ്കഫലിതം പറഞ്ഞാലും ജൂനിയർ ചിരിച്ചേ മതിയാവൂ. ഒരിക്കൽ ഒരു ഇൻസ്പെക്ടരുടെ 'കൊച്ചമ്മയും', കാൺസ്റ്റബിളിൻെറ 'ഭാര്യയും' 'സെവ്വ്യസെ [illegible] കയായിരുന്നു. ഒരു മാസം മുൻപു കോളേജിൽനിന്നു വെളിയിൽ വന്ന ബിരുദധാരിണിയായിരുന്നു കൊച്ചമ്മ; കാൺസ്റ്റബിളിൻെറ ഭാര്യ ഏഴാം ക്ലാസ്സുകാരിയും. ഞങ്ങൾ മൂന്നുനാലു പേർ അന്നും ബീച്ചിൽ കാററുകൊള്ളാനെന്ന വ്യാജേന ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സമീപമെത്തിയപ്പോൾ, കോളേജു ജീവിതത്തെപ്പററി സ്മരിച്ചിട്ടോ എന്തോ 'ഹൈഹീൽഡ് ഷൂ'സിട്ടിരുന്ന പാദങ്ങൾ പരസ്പരം തട്ടി കൊച്ചമ്മ വീഴാൻ ഭാവിച്ചു. സംഭ്രമത്തിനിടയിൽ കൊച്ചമ്മ [illegible] വീണ്ടുംപോയി. ക [illegible] വീണു. അതൊക്കെ സഹിക്കാം, കോളേജുജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഞങ്ങളെ കാണിക്കാതെ വച്ചിരുന്ന ആ കോങ്കണ്ണു ഞങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടുപോയി. ഞങ്ങളൊക്കെ ഉച്ചത്തിൽ ചിരിച്ചു. കഷ്ടകാലത്തിനു—അല്ലാതെ എന്താണു പറയേണ്ടതു്—ആ കോൺസ്റ്റബിളിൻെറ ഭാര്യയും ഒന്നു ചിരിച്ചു. അന്നേ മൂന്നാം ദിവസം ഞങ്ങൾ പത്രത്തിൽ വായിച്ചു, കോൺസ്റ്റബിളിനെ "ചില ഔദ്യോഗിക വീഴ്ചകൾക്കായി" സസ്പെണ്ടു ചെയ്തിരിക്കുന്നെന്നു. നോക്കണേ! ഒരു ചിരി വരുത്തിക്കൂട്ടിയ നാശം.

പി. ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ
Old Student

പുഷ്പാഞ്ജലി

By
C. H. K. Namboodiri, Class III.

നിഗമതാരം തിങ്ങും നിർമ്മലവിഹായസ്സിൽ
നിറവെൺകതിർ ചിന്നും പൂന്തിങ്കൾ കാന്തിചാർത്തി
ഊഴിയെ പ്രണയത്തിൽ കോൾമയിർ കൊള്ളിച്ചാത്മ
ചൈതന്യപ്രകാശത്താൽ ലസിക്കും തേജഃപുഞ്ജം
കൂട്ടമുൾക്കൂപ്പം വാനപ്പൂവനം തളിർപ്പിക്കെ
നേടിയെത്രയോ പാരമാനന്ദമത്യുൽകൃഷ്ടം.

ആദർശസുമഗന്ധമന്തരീക്ഷത്തിൽ നിത്യ
മാദരാൽ പുകളാർന്നപ്പൂന്തെന്നൽ പരത്തുമ്പോൾ
പശ്ചിമാംബുധി ക്കോളിലലക്കു മലമാല
പുഷ്ടഭാവത്താൽ നുരപ്പുഞ്ചിരി പൊഴിക്കുന്നു.
സർവ്വസൗഭ്രാത്രമാം പൂങ്കിളി തൻചിറകടി
സർവ്വദാ സ്വയമാശാപഥവും ലംഘിച്ചെത്തി
ആകുലചേതസ്സുകൾക്കാശ്വാസമരുളിയാ
നാകത്തിൻകവാടത്തിൽ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടിടുന്നു !....

ത്യാഗമേ! ഭരതോർവ്വി നേടിയ പുണ്യത്തിന്റെ
യോഗമേ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻ ജയ വൈജയന്തികേ!
അസ്വതന്ത്രർ തൻ മൗനഭഞ്ജന പ്രഭാതമേ
നിസ്വാർത്ഥവിജ്ഞാനൈക പ്രോജ്ജ്വലൽ പ്രദീപമേ,
വിജ്ഞാനക്ഷേത്രത്തിന്റെ താഴികക്കുടം ചൂഴും
സുജ്ഞേയപ്രചോദിത പ്രണവധ്വനി പൊങ്ങി
ശാന്തിയുമേകാന്ത വിശ്രാന്തിയുമണയുവാൻ
സന്തതം പുഷ്പാഞ്ജലി ചെയ്യുന്നു ഭക്തന്മാരാൽ.

സർവ്വദാ സൗഭ്രാത്രപ്പൂംകതിർ മാലകൾ ചിന്നി
യുർവ്വിയെ കർമ്മസാക്ഷി പുണരും സന്ദർഭത്തിൽ
ഞങ്ങളിഗ്ഗാനം ഭക്ത്യാ പാടിയിപ്പൂവാടിയിൽ
മംഗളാത്മമായ് നീളെ ചരിക്കാമെന്നായാലും !....

സ്വപ്നമോ ?

മണി രണ്ടു കഴിഞ്ഞു ; ശാബതുപ്രമാണിച്ച് ഇനിയും ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾ കൂടി "സ്വസ്ഥ"മായി കഴിക്കണം. ആഴ്ചവട്ടത്തിലെ അതി പ്രധാനമായ ഉറക്കത്തിനുള്ള അവസരം പാഴാക്കരുതല്ലോ എന്നു കരുതി ഞാൻ ശയ്യാതലം അവലംബിച്ചു. സരസ്വതിദേവി കൺമുമ്പിൽ വന്നാലുടൻതന്നെ നിദ്രാദേവി കണ്ണിനുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുക പതിവാകയാൽ, ആശിക്കുന്നവരോട് അടുക്കാത്ത ആ ദേവിയെ ക്ഷണിക്കുവാനായി മാത്രം ഞാൻ പഴയ കോളജ് മാസികയുടെ താളുകൾ മറിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. "....... Look Control ...... മരണശയ്യയിൽ

...... Marthanda Varma Bridge .... College Day Celebrations............ ബഹു ഭൂരിപക്ഷം ആൺകുട്ടികൾ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു Mixed College ൽ പെൺകുട്ടികളുടെ സംഖ്യ അത്യധികമായിത്തീരുന്നെന്നു വിചാരിക്കുക....."

ഹാ! ആ വിചാരംതന്നെ എന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ വിദ്യുത്പ്രവാഹം ഉദ്ഭൂതമാക്കി. ആ സുന്ദരസങ്കല്പംതന്നെ എന്നെ സുഖസുഷുപ്തിയിലേക്കു നയിച്ചു ....

വലിയ ഒരു മണിനാദം കേട്ടുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ചാടി എണീറ്റത്. മനോഹരമായ ഒരു മാളികയുടെ വിശാലമായ ഒരു ഹാളിലാണ് ഞാൻ നിന്നത്. ആ മുറിയിലും വെളിക്കും മുറ്റത്തും പരിസരങ്ങളിലും നിരവധി യുവതികൾ തകർത്തും തിമിർത്തും നടക്കുന്നുണ്ട്. എവിടെയോ പോകുവാൻ തയ്യാറാകുന്ന യുവതികളുടെ മോടിപിടിപ്പിക്കലിന്റെ അവസാന ഘട്ടമാണ് അതെന്ന് എനിക്ക് അരക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലായി. ഒരു സുമുഖി ഒരു കടും നീലസ്സാരി പാഴ്സിസ്റ്റയിലിൽ ഉടുത്തതിന്റെ ഭംഗി നോക്കുന്നു. ഒരു കൊട്ടം ചുവപ്പുസാരിക്കാരി, സിലോണിസ്റ്റയിലിൽ സാരി ഉടുത്ത ഒരു യുവതിയെ പൊട്ടിടുവിക്കുന്നു. വേറൊരു രമണി മുടി മുഴുവൻ വിചിത്രമായിക്കെട്ടി പൂ ചൂടുന്നു. ആകപ്പാടെ അനിയാമകവും സർവ്വതന്ത്രസ്വാതന്ത്ര്യവുമായ യുവത്വത്തിന്റെ തള്ളൽ സർവ്വത്ര നടമാടുന്നു........

ജനലിൽക്കൂടി വെളിയിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ കാണാം ഒരു അമ്പതു വാര അകലെയായി നമ്മുടെ പുതിയ ചാപ്പലും പഴയ കോളേജും! അവിടെയെല്ലാം പെൺകുട്ടികൾ തിങ്ങി നടക്കുന്നു. ഇന്നലെയും ഞാൻ പോയ ആ കോളേജ് തന്നെയോ ഇത്? അഥവാ time-machine-ൽ (ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നും മുന്നോട്ടോ, പുറകോട്ടോ പോകുന്ന ബസ്സു പോലെ, വർത്തമാനകാലത്തുനിന്നു ഭൂതകാലത്തേക്കോ ഭാവിയിലേക്കോ യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു വിശേഷ യന്ത്രം) കയറി, ഭാവനയിൽമാത്രം സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ആ ഭാവികാലത്തെ കോളേജിലേക്കു ഞാൻ വന്നുചേർന്നതാണോ?

എല്ലാവരും എവിടേക്കോ പുറപ്പെടുവാനുള്ള ഒരുക്കം കണ്ടുകൊണ്ട് "നിങ്ങൾ എവിടെ പോകയാണ്?" ഞാൻ എന്റെ ജിജ്ഞാസ പ്രകടിപ്പിച്ചു.

"അല്ല; ഇന്നു കോളേജിൽ പോകുന്നില്ലേ? അതോ, late ആയാൽ prominent ആകാമെന്നു കരുതിയാണോ?" ശിവ ശിവ! late ആയി ക്ലാസ്സിൽ പോകയോ! ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി.

Train-ൽ കയറുവാൻ ticket പോലെ, കോട്ടയിൽ കടക്കുവാൻ password പോലെ, പെൺകുട്ടികൾക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ "നാണം" തീരെ ഇല്ലാതെ കൂക്കുപിടിക്കുവാൻ കച്ചകെട്ടിയ ഈ കൂട്ടരോടു ചേരുകയേ വേണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ചു ഞാൻ തനിയെ കോളേജിലേക്കു തിരിച്ചു. ഗേറ്റു കടക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ പുറകിൽ ഒരു വലിയ ലഹള കേട്ടു ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. കോവണി ഇറങ്ങിവരുന്ന ആ ഘോഷയാത്രയുടെ ലഹളയാണോ ഇത്?

യൂറോപ്യൻമാതൃകയിൽ മുട്ടുവരെയുള്ള മുറിയുടുപ്പും, മുച്ചാൺ ഹീൽസുള്ള ചെരുപ്പും, മൂന്നായി പിന്നിയ മുടിയുമായി, വെള്ളയടിച്ചാലും മറയാത്ത മഷിയുടെ കറുപ്പിനെപ്പറ്റി മനസ്താപിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കൂട്ടം. "തെളുതെളെ" തിളങ്ങുന്ന സാരിയും, "കിറുകിറെ" കേൾക്കുന്ന ചെരുപ്പും, വാസന വീശുന്ന ചില ദ്രവ്യ വിശേഷങ്ങളുമായി മറ്റൊരു സെറ്റ്—ഇനിയും ഒരു കൂട്ടർ ഓലക്കുടയും അതിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പായ തൊപ്പിക്കുടയും, പാദകൊരടുമായി വരുന്നുണ്ട്. Latest fashion ആയ ശിരോമുണ്ഡനം

നിർവ്വഹിച്ച ചിലരെയും ആ കൂട്ടത്തിൽ കണ്ടെന്നാണ് എന്റെ ഉത്തമ ബോധം. ഏതായാലും "Miss fourteenth century" എന്ന് ഈക്കൂട്ടർ ആർത്തു് എന്നെപ്പററിയല്ലെന്നു പൂർണ്ണമായി നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ വേഗം നടന്നു. എങ്ങിനെയെങ്കിലും waiting room ൽ ചെന്നു പഴയ കൂട്ടരോടു ചേർന്നിരുന്നെങ്കിൽ !

General library-യുടെ അടുത്തായപ്പോഴേക്കും അതാ, രണ്ടു ആൺകുട്ടികൾ വരുന്നു. തനിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ടു് "stray cat" എന്നോ 'lonely man of the desolate Island" എന്നോമററോ വിളിച്ചെങ്കിലോ എന്ന് എനിക്കു ഭയമായിരുന്നു. പക്ഷെ, അവർ വളരെ പതുങ്ങി പതുങ്ങി പോകയാണ് ചെയ്തതു ! മഹാമനസ്കത തന്നെ !!

Waiting room-ൽ പതിവുപോലെ പതിഞ്ഞ സംസാരവും ഉച്ചത്തിലുള്ള ചിരിയും കേൾക്കുന്നുണ്ട്. ഹൃദയോദ്വേഗത്തോടെ ഞാൻ ആ രക്ഷാസങ്കേതത്തിലേക്കു പാഞ്ഞണഞ്ഞു. കഷ്ടിച്ചു കാൽപ്പടിയിൽ കാൽ ചവിട്ടിക്കാണും ; അപ്പോഴേക്കും അവിടെയെല്ലാം അസുഖകരമായ ഒരു നിശ്ശബ്ദത വ്യാപിച്ചു. കർട്ടന്റെ ഇടയിൽക്കൂടി ഒരു ഷർട്ടിന്റെ അററം കണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. പുറകിൽ അർത്ഥം നിറഞ്ഞ ഒരു ചുമ കേട്ടുകൊണ്ടു ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. Consulting library-യിൽ വായനയും ധ്യാനവുമായിക്കഴിയുന്ന വനിതാ രത്നങ്ങളും, മുകളിൽ വരാന്തയിലും ജനൽവാതിൽക്കലുംമററും സംഘംചേർന്നു നിൽക്കുന്ന മഹിളാമണികളും എന്നെ പകച്ചു നോക്കുന്നു........

മണി അടിച്ചതു കേട്ടുകൊണ്ട് ഞാൻ "സ്ത്രീകൾക്കു പ്രത്യേകം" എന്നു കല്പിച്ചിരുന്ന കല്പടിയിൽക്കൂടിക്കയറി ക്ലാസ്സിൽ പോയി. പതിവുപോലെ മുന്നണിയിലെ ബെഞ്ചിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അററത്തു പോയി ഇരിപ്പുമായി. ഉടനെ ഒരു മോഹിനി, മോണിട്ടറസ്സ് ആണുപോലും, വന്നു പറകയാണ് "പുറകിൽ പോയിരുന്നാൽ കൊള്ളാം ; അതു് men-students-ന് ഇട്ടിരിക്കുന്നസ്ഥലമാണ്." സ്വല്പം "feeble" ആയെങ്കിലും ഞാൻ പിൻപന്തിയിലേക്കുതന്നെ തിരിഞ്ഞു.

വീണ്ടും മണിനാദം മുഴങ്ങി. പ്രൊഫസ്സറും ക്ലാസ്സിൽക്കയറി. മൂന്നുനാലു ആൺകുട്ടികൾ ക്ലാസ്സിൽക്കയറുവാൻ മടിച്ചു കവാടത്തിൽ കാത്തുനില്പാണ്. ഒടുവിൽ അവരും ക്ലാസ്സിൽ കയറി. കുസൃതികളും, ഫലിതക്കാരും,ഫലിതം പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കുവാൻ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെന്ന് കരുതുന്നവരുംമററുമായ ചില വിദ്യാർത്ഥിനികളും അവരുടെ പുറകിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു. ഹാജരുവിളി മുറപോലെ നടന്നു. ചില ഉൽപ്പതിഷ്ണുക്കളും tradition നിശ്ചയമില്ലാത്തവരും ഒഴികെ ആരും ആൺകുട്ടികളെ വിളിക്കയില്ല. അവരെ എണ്ണി നോക്കുകയാണുപോലും. ഒരുവിധത്തിൽ സുഖമാണ്. അവരോട് ആരും ചോദ്യം ചോദിക്കയില്ല ; അഥവാ ചോദിച്ചാലും ഉത്തരം പറയുവാൻ വലിയ വിഷമമാണുപോലും !

പ്രൊഫസ്സർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സരസ്വതീപ്രസാദംപോലെ lecture തുടങ്ങി—ക്ലാസ്സു മുഴുവൻ ചിരിയിൽ മുഴുകുമ്പോൾ കരകവിഞ്ഞു വരുന്ന ചിരിയെല്ലാം അരമുഴം തുവാലയിൽ ഒതുക്കുവാൻ ആ പാവങ്ങൾ പെട്ട പാട്! വല്ല ആൺകുട്ടികളും ഒന്നു ചിരിച്ചുപോയാൽ "അതെന്തിനാണ് ചിരിച്ചതു്?" എന്നു പുറകിൽനിന്നു ഒരു ഗംഭീരമായ ചോദ്യം ഉണ്ടാകുന്നതു കേട്ടാൽ, ഈ സാധുക്കുട്ടികളുടെ നല്ല നടത്തയ്ക്കു ജാമ്യം കൊടുത്തിട്ടുള്ള ആരോ ആണ് (classmates അല്ലതന്നെ) പുറകിൽ ഇരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നും. ഈ അട്ടഹാസംകൂടിക്കഴിഞ്ഞാ

ൽ പിന്നെ സർവ്വത്ര ശാന്തത, അടക്കം, ഒതുക്കം!

ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞ്, ആ കുട്ടികൾ വരാന്തയുടെ ഒരു ഒഴിഞ്ഞ മൂലയിൽ ഒതുങ്ങി നില്ക്കുകയാണ്. ക്ലാസ്സിനകത്ത് ആ പെൺപിള്ളേര് ചാടുകയും ആടുകയും ഡെസ്ക്ക് മറിക്കയും ബഞ്ച് ഒടിക്കയും ആണ്. ചിലരെല്ലാം മുജ്ജന്മവാസന കൊണ്ടോ എന്തോ ചില പക്ഷികളുടെയും മൃഗങ്ങളുടെയും ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. വേറെ ചിലർ പ്രമേയങ്ങളും പ്രതിഷേധങ്ങളും ചിത്രങ്ങളും പ്രസ്താവനകളും ബോർഡിൽത്തന്നെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരിക്കുന്നു "ചാക്കോ", "മാത്യു" എന്നെല്ലാം വ്യക്തമായി ധ്വനിക്കത്തക്കതുപോലെ ഒരു ജാതി തുമ്മൽ ആണ് എന്നെ സവിശേഷം അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയത്. ഇതെല്ലാം കണ്ടും കേട്ടും ഈ കുട്ടികൾ ഭയത്തോടും വിറയലോടും നില്ക്കണമെന്നാണോ എന്തോ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?

അവർക്കു പൊതുവെ കോളജിൽ ഒരു നല്ല സ്ഥാനം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷെ അടഞ്ഞ സ്വാതന്ത്ര്യം, ഈ ഇരുണ്ട ആനന്ദം അവരുടെ അഭിരുചി അനുസരിച്ചല്ലെന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു. "നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ക്ലാസ്സിനെപ്പറ്റി comments അടിക്കുവാനും പുറകിൽനിന്നും വരുന്ന ചില വാക്ശരങ്ങൾക്ക് പ്രത്യസ്ത്രം പ്രയോഗിക്കുവാനും, equals ആയി കരുതപ്പെടുവാനും നിങ്ങൾക്കും ആഗ്രഹമില്ലേ?" എന്നു ചോദിക്കണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. പക്ഷെ, അവരോടു സംസാരിക്കണമെങ്കിൽ, അര മൈൽ അകലെയുള്ള hostel-ൽ പോയി അഞ്ച് wardens-ന്റെ permission വാങ്ങിക്കണം പോലും!

Discussion class-നു പോകണ്ടേ? എണീറ്റേ." Sylvie-യുടെ ശബ്ദം കേട്ടുകൊണ്ടു ഞാൻ കണ്ണു തുറന്നു .... എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല.... ......Settlement buildings........ എന്റെ മുറി ...... മണി 4........എന്നു്! ഇതെല്ലാം വെറും സ്വപ്നമോ?

M. P. Abraham,
Class IV. B. Sc.

Our Exchange Magazines

(3rd. Oct. '41 to 16th. Oct. '42.)

1. Andhra Christian College Magazine, Guntur.
2. American College Magazine, Madura.
3. The Zamorin's College Magazine, Calicut.
4. The Women's Christian College Magazine, Madras.
5. The Pudukottah College Magazine, Pudukottah.
6. The Collegian, Nizam's College Magazine, Secunderabad.
7. St. Paul's College Magazine, Calcutta.
8. The Stephanian, St. Stephen's College Magazine, Delhi.
9. Madras Christian College Magazine, Madras.
10. St. Xavier's College Magazine, Bombay.
11. St. John's College Magazine, Agra.
12. The Kottayam College Magazine, Kottayam,
13. The Allahabad Farmer, Allahabad.
14. The Ewing Christian College Magazine, Allahabad.
15. St. Berchmans' College Magazine, Changanacherry.

21st Oct., '42.

Printed at the C. M. S. Press, Kottayam,
and published by Mr. T. I. Poonen M. A., Managing Editor, U. C. College Magazine, Alwaye.